

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 42^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 101



Το σκοτεινό αντικείμενο του πόδου. Ένα πρόσωπο. Εύδραυ- στο αλλά και σκληρό. Αισθησιακό αλλά και δαιμονικό. Όμορφο αλλά και προ- δομένο. Μια δηλκή παρουσία σαν αίνιγμα που δεν θα λύσεις ποτέ. Ο Μπουνιουέλ έκανε το αίνιγμα α- ντικείμενο πόδου. Σκοτεινό, δελκτικό, υπόγεια καυτό αλλά άπιαστο. Του έδωσε το ρόλο της υπηρέτριας Conchita και άφησε τον κύριο της να πάλλεται στην άβυσσο των σεξουαλικών εμμονών και επιθυμιών. Ακολούθησαν και άλλοι ρόλοι. Σε κωμωδίες, μιούζικαλ, πολιτικά δράματα, θρίλερ και ιστορίες μυστηρίου. Συνεργασίες με τον Manuel Gutierrez Aragon (*La Mitad del cielo*), τον Jaime Chavarri (*Las Cosas del quere*), τον Jorge Ali Triana (*Edipo Alcalde*), τον Bigas Luna (*Lola*), τον Pedro Almodovar (*Carne Tremula*).

Περσόνες που μπαινόβγαιναν με άνεση σε ζωές χαρισματικά λαϊκές αλλά με τη στόφα της μεγαλοαστής. Λόλα, Άντζελα, Τζούλια, Ιοκάστη, Κλάρα, Άννα. Γυναίκες στον κήπο των δαιμόνων, των μεγάλων τραγωδιών, του φλαμένκο της καρδιάς, της γοπευτικής θλίψης, της καυτής σάρκας. «Πάντα δινόμεν ολόψυχα στις ερμηνείες μου» θα πει η Άντζελα Μο- λίνα. Τις δέχθηκε όλες όπως «έχει μάθει να δέχεται τους ανθρώπους όπως είναι». Τις μεταμόρφωσε και τις απελευθέρωσε. Ζή- τησε την τελευταία ευκαιρία να ερωτευτεί και την κέρδισε. Με ένα «εγώ» που έλιωσε στη φλόγα του πόδου. Με ένα λυγμό που κανείς δεν άκουσε. Και τώρα είναι εδώ. Άφησε πίσω τις μαδριλένικες νύχτες της για *Το καλοκαίρι της Άννας*. Για τις κινηματο- γραφικές εικόνες που αν δεν ήταν αυτές, αυτό το υπέροχο αίνιγμα θα παρέμενε κρυφό. Αλλά κυρίως για να μας κάνει να αμφιβάλλουμε. Τι εί- ναι αυτό το πλάσμα; Πορσελάνη ή χάλυβας; Η απάντη- ση βρίσκεται πίσω από τα μαύρα γυαλιά της πληγω- μένης Κλάρα. Θα' μαστε τυχεροί αν τα βγάλει.

της Τζένης Παυλίδου

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Κινούμενος στόχος / Absolutnih sto (σελ. 6)

του Srdan Golubovic (Γιουγκοσλαβία, 2001) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Με φόντο το πολιτικό και κοινωνικό τοπίο της Γιουγκοσλαβίας των τελευταίων δέκα χρό- νων, ο Srdan Golubovic προβληματίζεται πάνω στην ηθική της θυσίας, της δικαιοσύνης, της παρακμής των ανθρωπίνων αξιών και των τύψεων που τελικά στοιχειώνουν τον αντιπ- ρωπα του.

Αλέξανδρος και Αϊσέ (σελ. 11)

του Δημήτρη Κολλάτου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Με αφορμή την ερωτική ιστορία ενός χριστιανού και μιας μουσουλμάνας στη Θράκη, ο Δη- μήτρης Κολλάτος σχολιάζει την πολιτική κατάσταση που επικρατεί στην ιδιαίτερη αυτή πε- ριοχή της χώρας.

Επίθεση με άνθρακα / Gas attack (σελ. 6)

του Kenny Glenaan (M. Βρετανία, 2001) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

«Όσο λιγότερα ξέρουμε τόσο περισσότερα υποπτευόμαστε». Όταν όμως οι υποψίες μας γί- νονται πραγματικότητα, τότε ένα low budget φιλμ από την Βρετανία γίνεται τόσο δραματικά σπικαίρο που προκαλεί τρόμο.

Το μόνον της ζωής του ταξείδιον (σελ. 9)

του Λάκης Παπαστάθης

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Μετά από πολλά χρόνια ο Λάκης Παπαστάθης επιστρέφει στον κινηματο- γράφο παρουσιάζοντάς μας τις τελευταίες μέρες του Βιζυηνού στο ψυχιατρείο και βάζοντας τον ίδιο να αφηγείται ένα από τα πρώτα του διηγήματα.

ANGELA MOLINA

“ Το Φεστιβάλ του Μπουένος Άιρες μοιάζει με αυτό της Θεσσαλονίκης. Εδώ όμως η οργάνωση είναι καλύτερη [...] Τελικά, ίσως, η Κριτική Επιτροπή δεν είναι τόσο σημαντική. Όπως τα άστρα στον ουρανό δεν καθορίζουν το μέλλον μας, έτσι κι η απόφαση μιας επιτροπής δεν κρίνει το μέλλον των ταινιών. ”

Εντουάρντο Αντίν (Κιντίν)
Διευθυντής του Φεστιβάλ του Μπουένος Άιρες
και μέλος της Κριτικής Επιτροπής του 42ου Φεστιβάλ

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

4 Ένα μοντέρνο γουέστερν στο νέο Βελιγράδι και μια προφητεία για τον βράκιλλο του άνθρακα από τη Μ. Βρετανία

5 Ο Srdan Golubovic, ο Fatmir Cocci και ο Eiji Okuda μιλούν για τις ται- νίες τους *Κινούμενος στόχος*, *Τίρνη έτος μηδέν*, *Μια έφηβη*

6 Ερωτικό μπλεξίματα στους Νέους Ορίζοντες και μια συνέντευξη του Stanley Kwan από το 3x3

7 Για την έντονη δραστηριοποίηση της γυναίκας στο Ιράν μιλά η Rakhsan Bani-Etemad από το 3x3

9 Για τα προβλήματα διανομής και προώθησης των ευρωπαϊκών και ελ- ληνικών ταινιών μιλάει η Βούλα Γεωργακάκου

10 Ο έρωτας είναι μεγαλύτερος θεός από αυτόν των θρησκει- ών, λέει ο Δημήτρης Κολλάτος

11 Ο Λάκης Παπαστάθης, σκηνοθέτης, ο Γιώργος Παπαδόκης, μουσικός και ο Αντώνης Καφετζόπουλος σε Πρώτο Πλάνο

13 *Το καλοκαίρι της Άννας*, μια ελληνική συμπαραγωγή με μου- σική του Φώτρου Φωριόδη.

15 Μίκης Θεοδωράκης: 50 χρόνια μουσική για τον κινηματο- γράφο

17 *Το απόγευμα ενός θρασυνοστή*, *Συνθήματα*, *Γράμμα στην Αμερι- κή* τρεις νέες ταινίες στις Ματιές στα Βαλκάνια

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

travelling

Πλάκωσαν όλοι οι γκεστισες. Εορταστικό τριήμερο, ναρ...

γους, και πολύ περισσότερο, της πρόσφατης φρενιτιδας γύρω από την άσπρη σκόνη που στοιχειώνει τα ταχυδρομεία;

• Άκουσα τόσες πολλές φορές να συζητάνε για κοτόπουλα, που από ένα σημείο και μετά απλώς ρωτούσα: "Κι εσείς στο Silvia Prieto, εεε;"

• Δεν ήρθε τελικά η Άντζελα Μολίνα, η ισπανίδα ηθοποιός που πρωταγωνιστεί στο *Καλοκαίρι της Άννας* με την προ-



Ντίνος (ο τιμημένος): Α, τώρα εγώ κάθομαι. Άσε να τρέχουν, να δουλεύουν και να φωνάζουν οι άλλοι.

• "Ο Τσέχοφ και ο Σέξπιρ πάντως δεν έγιναν γνωστοί επειδή πήραν βραβεία", δήλωσε ο σκηνοθέτης Χαράλαμπος στους 89,4FM και θα προσθέσω εγώ (παρακαλώ αυτό να μείνει ως απόφθεγμα) "οι κριτικοί, οι κριτές και τα βραβεία ουκ ολίγες φορές εξύμνησαν έργα τέχνης που ο χρόνος έσβησε αμέσως και ακόμα περισσότερες φορές έσβησε άλλα, που η ιστορία και ο χρόνος με ευλάβεια εξέθαψαν".

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημερόλογο,

• Φεστιβαλικός οργασμός κι εγώ παντού και πουθενά, τα έχω φτύσει και παραληρώ, υποσιτίζομαι, ζεσταίνονται και κρυώνω, περνάω καλά, κοιμάμαι λίγο και χαίρομαι που είμαι εδώ. Σε λίγο θα κλατάρω, το αισθάνομαι, αλλά με πέντε καφέδες θα ορθοποδήσω. Γλυκούς χωρίς γάλα.

• Η Κατρίν Μπρεϊγιά ακολούθησε τη γραμμή της. Σταθερά φεμινίστρια και πλέον οι γυνές της σκηνές δεν σκάνουν, αλλά χαρακτηρίζουν το έργο της. Μπρεϊγιά χωρίς γυνή δεν υφίσταται, και ας μην ξεχνάμε πως είναι από τους πρωτοπόρους που έσπειραν αυτό το κύμα ρεαλιστικής και αποκαλυπτικής απεικόνισης της συνουσίας στον κινηματογράφο.

• Μια ακαταλαβίστικη γλώσσα, που νομίζεις πως ό,τι και να λέει, σε βρίζει. Κι όμως τόσο συμπαθητική. Τα γιαπωνέζικα γέμισαν την αποθήκη Γ από τον Eiji Okuda, σκηνοθέτη της ταινίας, *Μια Έφηβη*. Ήθελε να ασχοληθεί με τον απαγορευμένο έρωτα, λέει, και τι πιο απαγορευμένο για την ιαπωνική κοινωνία από τον έρωτα μεταξύ ενός αστυνομικού και μιας μαθήτριας γυμνασίου [Παρέμβαση: κάτι παίζεται αυτόν τον καιρό στον «έξω κόσμο» με ένα γυμνασιάρχη και μια 14χρονη μαθήτρια. Να θέμα για μια επόμενη ελληνική ταινία.]. Εξακόσιες κοπέλες εξέτασε για να βρει την πρωταγωνίστρια, αυτή που θα ενσάρκωνε την ατίθαση κοπέλα. Κατέληξε σε δύο και τελικά αυτό που τον κέρδισε στη νεαρή ηθοποιό ήταν η προσωπική της ιστορία.

• "Είμαι μεσήλικας και, μην γελάσετε, έχω ξεχάσει πως είναι να αισθάνεσαι απόλυτη και τυφλή πίστη στην αγάπη, και γι' αυτό ακριβώς καταπιάστηκα μ' αυτήν την ιστορία". Δεν βρήκα τίποτα κωμικό στη δήλωσή του. Μόνο μια αληθινή πικρία και ένα αίσθημα νοσταλγίας για την εφηβική τρέλα.

• Τρεις οι προφητικές ταινίες του φεστιβάλ, και συγχωρήστε μου αν έχασα κάποια. Η πρώτη με χρονολογική σειρά προβολής ήταν το *Κανταχάρ*, η δεύτερη το κλασικό *Metropolis*, και η τρίτη το *Gas Attack* (Επίθεση με Ανδράκα). Πώς στο δαίμονα κατάφερε να προσεγγίσει ένα τόσο συγκεκριμένο θέμα, πολύ πριν την υποψία τρομοκρατικής επίθεσης στους διδύμους πύ-

Γκόλφω: Τάσε μου αγαπημένη, βάλε μου έναν φρέντο φρέσκο.

Πυρπα-Γιώργος: Έλα Γιάνναρη, εγώ ήμουν χθες, όχι ο Χριστόδουλος. Πλάκα σου έκανε ο Φερεντίνος.



Αναστασία: Χρόνια πολλά στη Σαβίνα, την αδερφή του Άγγελου, που γεννήθηκε στο 40ο Φεστιβάλ.

γραμματοσιμένη ιππή από Ντίσελντορφ, λόγω βλάβης στο αεροσκάφος, λέει. Βρε μπας και... μας κάνει σαμποτάζ κάποιο άλλο φεστιβάλ. Έτσι ξεμείναμε από φωτογραφίες και μας μένει η απορία. Τι ώρα έφτασε;



Οκουντίτσα: Όχι, δεν είμαι εγώ η αποπλανηθείσα μαθήτρια. Εγώ είμαι η κόρη του σκηνοθέτη που την αγάπησε.

• "Κορίτσι! Ο Πυρπασόπουλος". Βλέπω μια ομάδα κοριτσιών να σχηματίζουν κλοιό και να απλώνουν τα λαιμάργα μαγνητοφωνάκια. Τι ήταν; Κοπέλες της δημοσιογραφικής σχολής και στη μέση ο νέος (και συμπαθής στους νέους) ηθοποιός.

• Κάθε χρονιά πάντα είχα μια πρόταση για αυτήν τη μαμουριά, αλλά όντας φοβιτσιάρης δεν δεχόμουν. Φέτος δε χρειάστηκε, αφού βρήκα άλλο τρόπο να μπαίνω στις αίθουσες ελεύθερα. Πάντως το σύστημα καλά κρατεί. Ο λόγος για τις κάλπικες, πλαστές κάρτες μέλους. Είναι τόσο απλές, που μ' ένα σκανάρισμα και πλαστικοποίηση ξεγελάνε αμέσως. Και φυσικά κανείς δεν τις ελέγχει. Μ' αρέσει ο τυχοδιωκτισμός τους και μ' αρέσει που σκαρφίζονται τεχνάσματα, για να απολαμβάνουν τζάμπα ταινίες.

• Άκουσα μια κοπέλα να μιλάει σ' ένα τραπέζακι. "Αυτός που γράφει το travelling, πρέπει να είναι σαρτανάρης, λιμάρης και στερεομένος". Χμ, το φίλτραρα λιγάκι και κατέληξε πως κανένα από τα τρία επίθετα δεν με χαρακτηρίζει.

• Πέντε φορές πήγα στην έκθεση φωτογραφίας του Τζέρι Σάτζμπεργκ και τις πέντε έκανα μια στάση στο μαγευτικό παράθυρο στο βάθος. Ένας πίνακας πραγματικότητας. Spiliada Valletta. Το πλοίο μεγάλο, γέφυρο, μοναχικό, θλιμμένο και κουρασμένο πλησιάζει να σε φιλήσει.

• Κουίζ: Σε ποια προβολή άρχισε να χτυπάει ο συναγερμός της αίθουσας και συνέχισε επί ένα τέταρτο, ενώ η ταινία παιζόταν; Αυτοί που ήταν παρόντες, να μην μαρτυρήσουν την αίθουσα, ημέρα και ώρα, για να μη βρουν τον μπλε τους ο υπεύθυνος απενεργοποιητές συναγερμών. Έτσι;

• Attention! Μόνο στο Μπουένος Άιρες, λέει, λειτουργούν 25 σχολές κινηματογράφου και υπάρχουν 5.000 έως 7.000 φοιτητές. Κι εμείς εδώ ούτε ένα ΙΕΚ. Επίσης, λέει, στην Αργεντινή, όταν μια εμπορική ταινία πουλάει 1,2 εκατομμύρια εισιτήρια, μια ανεξάρτητη πουλάει 120 χιλιάδες. Τι πληθυσμό έχουν;

• Λοιπόν, πάλι μερικές προβλέψεις, αυτή τη φορά για τα κρατικά βραβεία ποιότητας και ας πέσουμε έξω. Την Πλευρή θα μοιραστούν *Το Μόνον της Ζωής του Ταξείδιου* και του Παπαστάθη, *Ο 7ος Ήλιος του Έρωτα*, του Σερντάρη και ενδεχομένως *Το Τάμα*, του Πάντζη. Ως αυτουσιάντερ παρουσιάζεται το *Σώσε Με*, του Τζιτζή, ενώ ίσως κατιτίς πάρουν ο Δήμας (*Οι Ακροβάτες του Κήπου*) και ο Γιάνναρης (*Δεκαπενταύγουστος*). Αυτά λένε οι διάφορες γλώσσες.

• Την καλύτερη και πιο εύστοχη ατάκα την άφησα για το τέλος. Ανήκει στο συγγραφέα κύριο Σκαμπαρδώνη και σχολιάζει τον αγεωγράφητο ελλην: "Πολλοί νομίζουν πως η Ελλάδα σταματά στο Λεβέντη (σημ. Το γνωστό εστιατόριο-στάση για όποιον ταξιδεύει Θεσσαλονίκη-Αθήνα) και μπροδεύουν το νομό Ημαθίας με το νομό Ημαθίας..."

• Τι να μην ξεχάσω για το Σάββατο: Να δω το *Μέσα στην Κρεβατοκάμαρα* (βραβείο ηθοποιίας στους Τομ Γουλιανόν Σίσι Σπέισεκ στο φεστιβάλ Σάνταν) και οπωσδήποτε το *Μια Έφηβη*, επειδή οι γιαπωνέζοι έχουν ένα μοναδικό τρόπο να παρουσιάζουν τον απόλυτο έρωτα. Και να βάλω λίγο λίπασμα στις καρέκλες, για να φυτρώσουν καλύτερα οι ρίζες μου.

• Του Πολυτεχνείου σήμερα. Πολλές τέχνες μαζί.

Sotiris Babalini
sbabajim@yahoo.gr

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 SATURDAY

cine OLYMPION RENAULT

11:30 Stavros Tornos Retro
• ANTOI ANATOLI / ADIO ANATOLI, 36'
Italy, 1976
O.V. Greek English subtitles

• ΕΞΟΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ / EXOPRAGMATIKO, 40'
Italy, 1980
O.V. Italian

13:30 Stavros Tornos Retro
ΕΝΑΣ ΕΡΩΔΙΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ
ΕΝΑΣ ΕΡΩΔΙΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ, 90'
Greece, 1988
O.V. Greek • English subtitles

15:30 International Competition
ΚΙΝΗΤΟΣ ΣΤΟΧΟΣ / ABSOLUTNIH STO, 97'
Srdan Golubovic
Yugoslavia, 2001
O.V. Serbian • English subtitles

17:30 Greek Film Festival
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΑΙΣΕ
ALEXANDROS KE AISHE, 110'
Dimitris Kollatos
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

20:00 International Competition
ΕΠΙΘΕΣΗ ΜΕ ΑΝΘΡΑΚΑ / GAS ATTACK, 70'
Kenny Glenaan
UK, 2001
O.V. English

22:30 Greek Film Festival
ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΤΙΣ ΖΩΙΣ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ, 87'
Lakis Papastathis
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

cine PAVLOS ZANNAS

15:30 N.H. 3x3 Jan Hrebek
ΖΕΣΤΕΣ ΦΟΛΙΕΣ / PELVSKY, 116'
Czech Republic, 1999
O.V. Czech • English subtitles

18:00 N.H. 3x3 Stanley Kwan
ΛΑΝ ΓΙΟΥ / LAN YU, 86'
Hong Kong, 2001
O.V. Chinese • English subtitles

20:30 N.H. 3x3 Rakhshan Bani-Etemad
ΣΤΟ ΠΕΤΣΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
ZIR-E POOST-E SHAHR, 92'
Iran, 2001
O.V. Farsi • English subtitles

23:00 N.H. American Independents
ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ
IN THE BEDROOM, 136'
Todd Field
USA, 2001
O.V. English

cine JOHN CASSAVETES

15:00 N.H. NIGHT TIMES
ΒΑΓΟΝΙ ΚΑΠΝΙΣΤΩΝ / VAGON FUMADOR, 87'
Veronica Chen
Argentina, 2001
O.V. Spanish • English subtitles

17:30 N.H. New French Cinema
ΤΟ ΠΑΡΑΛΙΑΚΟ ΚΑΦΕ
LE CAFE DE LA PLAGE, 85'
Benoit Graffin
France, 2001
O.V. French • English subtitles

20:00 N.H. 3x3 Jan Hrebek
ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΔΙΧΑΣΜΟΥ ΚΑΙ...ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ
MUSIME SI ROMAHAT, 117'
Czech Republic, 2000
O.V. Czech • German • English subtitles

22:30 N.H. New German Cinema
ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ
MEIN LANGSAMES LEBEN, 85'
Angela Schanelec
Germany, 2001
O.V. German • English subtitles

cine TONIA MARKETAKI

11:00 New Argentinean Cinema
Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ
EL SUR DE UNA PASION, 87'
Cristina Fasolino
Argentina, 2000
O.V. Spanish • English subtitles

13:00 New Argentinean Cinema
ΣΑΒΒΑΤΟ / SABADO, 72'
Juan Villegas
Argentina, 2001
O.V. Spanish • English subtitles

15:30 Balkan Survey
ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΕΝΟΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ
DUPA AMIAZA UNUI TORTIONAR, 88'
Lucien Pintilie
Romania/France, 2000
O.V. Romanian • English subtitles

18:00 John Boorman Retro
ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ
WHERE THE HEART IS, 107'
USA, 1990
O.V. English

20:30 Balkan Survey
ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ / SLOGANS, 90'
Gjergj Xhuvani
Albania / France, 2001
O.V. Albanian • English subtitles

23:00 Balkan Survey
ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
PISMO DO AMERICA, 105'
Igljika Trifonova
Bulgaria, 2001
O.V. Bulgarian • English subtitles

cine FRIDA LIAPPA

10:00 John Boorman Retro
ΟΤΑΝ ΞΕΣΠΑΣΕ Η ΒΙΑ / DELIVERANCE, 109'
USA, 1972
O.V. English

12:00 John Boorman Retro
ΕΞΑΚΛΙΜΠΕΡ / EXCALIBUR, 140'
USA, 1981
O.V. English

14:30 Out of Competition
ΠΛΑΤΨΟΡΜΑ / ZHANTAI, 155'
Jia Zhang-ke
China / Japan / France, 2000
O.V. Chinese • French subtitles

17:30 International Competition
ΜΙΑ ΕΦΗΒΗ / SHOUJYO, 132'
Eiji Okuda
Japan, 2001
O.V. Japanese • English subtitles

20:30 International Competition
ΤΙΡΑΝΑ ΕΤΟΣ ΜΗΔΕΝ
TIRANA YEAR ZERO, 89'
Fatmir Koci
Albania / France / Belgium, 2000
O.V. Albanian • English subtitles

23:00 International Competition
ΕΠΙΘΕΣΗ ΜΕ ΑΝΘΡΑΚΑ
GAS ATTACK, 70'
Kenny Glenaan
UK, 2001
O.V. English

cine TAKIS KANELLOPOULOS

13:30 Greek Films 2001
ΣΤΑΚΑΜΑΝ / STAKAMAN, 90'
Antonis Kafetzopoulos
Greece, 2000
O.V. Greek • English subtitles

15:30 Greek Films 2001
ΤΟ ΤΑΜΑ / TO TAMA, 153'
Andreas Pantzis
Greece-Cyprus, 2000-2001
O.V. Greek • English subtitles

18:30 Greek Films 2001
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΟΣ - ΠΙΟΡΟΣ
ΣΕΦΕΡΗΣ / IMEROLOGIA KATASTROMATOS -
YORGOS SEFERIS, 70'
Stelios Charalambopoulos
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

20:00 Greek Coprod.
ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ
ANNA'S SUMMER, 104'
Jeanine Meerapfel
Germany-Greece - Spain, 2000
O.V. German-Greek-Spanish - English subtitles

22:30 Greek Films 2001
Ο 7ΟΣ ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ
Ο ΕΝΔΟΜΟΣ ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ, 124'
Vangelis Sordaris
Greece, 2001
O.V. Greek

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Μια έφηβη / Shoujyo

του Eiji Okuda (Ιαπωνία, 2001)



Είναι η ιστορία ενός μεσήλικα σκηνοθέτη, του Τομοκάουα, που περνάει τον καιρό του περιγελώντας τον μικρό του φίλο Σουκεμάσα, ενός καθυστερημένου αγοριού, και ερωτοτροπώντας με παντρεμένες γυναίκες. Όταν θα γνωρίσει τη 15χρονη Γίοκο, μια μαθήτρια γυμνασίου, ο συναισθηματικός του κόσμος θα πέσει σε βαθιές αναταράξεις. Μπορεί η Γίοκο να του εμπνεύσει το πάθος ξανά; Ποια είναι η σχέση της με τον Σουκεμάσα; Και πως συνδέεται αυτό το κορίτσι με την ερωτική προδοσία που είχε γνωρίσει ο ήρωας στη νεότητα του και το τατουάζ που έχει ζωγραφισμένο στην πλάτη του;

Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Cine Φοίντα Λιάπη, 17:30

Τίρωνα έτος μηδέν

Tirana year zero

του Fatmir Coci

(Αλβανία/Γαλλία/Βέλγιο, 2000)



Ένας ευαίσθητος νέος που προσπαθεί να βγάλει το χαρτζηλίκι του κάνοντας δουλειές με ένα κινεζικό φορτηγάκι. Ένας πατέρας που συνεχίζει να ζει σαν να βρίσκεται υπό το καθεστώς του Στάλιν. Ένας Γερμανός κι ένας Γάλλος σε αλβανικές διακοπές. Ένας γλύπτης που δημιουργεί το δικό του στυλ, μεταποιώντας αγάλματα του Στάλιν. Μια φιλόδοξη κοπέλα που θέλει να πάει στο Παρίσι. Οι δεστές ενός τοπικού κινηματογράφου που παρακολουθούν μια ασιατική ταινία οπλισμένοι με καλάσνικοφ και που δεν το 'χουν σε τίποτα να ανοίξουν τρύπες στην οδόνη. Μια ανήσυχη έφηβη που θέλει να πάει στο Παρίσι για να γίνει μοντέλο.

Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Cine Φοίντα Λιάπη, 20:30

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ 4

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Κινούμενος στόχος / Absolutnih sto

του Srdan Golubovic (Γιουγκοσλαβία, 2001)

Το *Absolute Hundred* ακουμπάει σε όλα τα αυτά τα είδη αλλά πρωτίστως είναι ένα μοντέρνο φιλμ από ένα νέο γιουγκοσλάβο σκηνοθέτη που μιλάει με τη γλώσσα της γενιάς του. Μιας γενιάς που μεγάλωσε στο Νέο Βελιγράδι των τεράστιων οικοδομικών τετραγώνων και των τσιμεντένιων ουρανοξύστων, ανδρώθηκε με την κουλτούρα του MTV και ενηλικιώθηκε σε μια εποχή που τα ιδεώδη και οι αξίες της χώρας τους δοκιμάστηκαν σκληρά και τελικά κατέρρευσαν σαν χάρτινος πύργος. Η ταινία του Σριντάν Γκολούμποβιτς αντίζει την παλιά Γιουγκοσλαβία μέσα από το πρίσμα της νέας γενιάς που προσπάθησε και που είδε τα όνειρα της να συνθλίβονται και τους μεγαλύτερους ήρωες της να πέφτουν στο κενό. Είναι η ιστορία του έφηβου Σάσα, πρωταθλητή σκοποβολής της Γιουγκοσλαβίας που αναζητά την απόλυτη επιτυχία στο άθλημά του αλλά και την απόλυτη δικαιοσύνη στον κόσμο που τον περιβάλλει. Είναι η ιστορία του μεγαλύτερου αδελφού του Ιγκόρ, παλιού ολυμπιονίκη της σκοποβολής, που η εμπειρία του πολέμου στην Κροατία και τη Βοσνία τον σημάδεψε βαθιά, καταντώντας τον απεγνωσμένο ηρωινομανή και βαποράκι για την τοπική μαφία. Λίγες μέρες πριν από το παγκόσμιο πρωτάθλημα, όταν η ζωή του Ιγκόρ θα απειληθεί, ο Σάσα θα αποφασίσει να πάρει τα πράγματα στα χέρια του και να αποδώσει τη μόνη δικαιοσύνη που ο ίδιος αντιλαμβάνεται, μετατρέποντας τη δεξιότητά του σε φονικό όπλο. Ποιο θα είναι όμως το τίμημα της δικαιοσύνης και της λύτρωσης που αποζητά; Στο ύφος του *Μίσους* του Ματιέ Κασοβίτς και κοντά στη σκηνοθετική προσέγγιση του Γκάι Ρίτσι και του Ντέιβιντ Φίντσερ, ο Γκολούμποβιτς χρησιμοποιεί αμέτρητα short cuts, βάζει την κάμερα του να κινείται διαρκώς, φωτογραφίζει σε εξασθενημένα χρώματα και κινηματογραφεί με μεγάλες ευρυγώνιες λήψεις, δίνοντας το στίγμα της καλλιτεχνικής του αφετηρίας που ήταν τα μουσικά βιντεοκλιπ και η διαφήμιση. Μέλος της καλλιτεχνικής ομάδας «Bas Celik», τιμήθηκε με πολλά βραβεία για τη μικρού μήκους ταινία του *Three* και σκηνοθέτησε την τρίτη ιστορία της κινηματογραφικής ανθολογίας *Package*, με τίτλο *Hertz minute*, που ήταν η πιο πετυχημένη εμπορική ταινία στους κινηματογράφους της Γιουγκοσλαβίας το 1995. Αυτή είναι η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία η οποία συνοδεύεται από ένα μοναδικό soundtrack, για το οποίο έγραψαν τραγούδια, για πρώτη φορά μερικά από τα πιο διάσημα ροκ, τέκνο και ποπ γιουγκοσλαβικά συγκροτήματα.

Τζ.Π.

Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 15:30

Επίθεση με άνθρακα / Gas attack

του Kenny Glenaan (Μ. Βρετανία, 2001)

Το *Gas Attack* είναι ένα φιλμ σχεδόν τροφοπτικό για την βιολογική τρομοκρατία και τον αστικό επιόλη του άνθρακα. Η επίθεση με βόμβα στον σιδηρόδρομο του Λονδίνου και η κρίση του αφθώδους πυρετού, ήταν το έναυσμα για τον σκηνοθέτη Kenny Glenaan να σκεφτεί τη βασική ιδέα του φιλμ. Τι θα γινόταν αν πέρα απ' αυτό, ένας ακροδεξιός τρομοκράτης έριχνε θανατηφόρα αέρια σε μια πόλη όπως η Γλασκώβη; Τι κι αν συνέβαινε αυτό το τρελό και απίθανο σενάριο; Σήμερα, σχεδόν ξέρουμε και ίσως εκεί να κρύβεται η δύναμη αυτού του δραματοποιημένου ντοκιμαντέρ που κέρδισε το βραβείο του καλύτερου πρωτοεμφανιζόμενου αγγλικού φιλμ στο φεστιβάλ του Εδιμβούργου.

Σε μια οργουελική Γλασκώβη όπου οι κάμερες σε κάθε γωνιά του δρόμου παίζουν το ρόλο του «Μεγάλου Αδελφού» (λόγω των ρατσιστικών επιθέσεων σε βάρος των Κούρδων μεταναστών που ζουν στην πόλη), μια τυπική εποχιακή γρίπη αρχίζει να παίρνει εκρηκτικές διαστάσεις. Ο θάνατος ενός ανθρώπου γεννά πανικό στις αρχές που εμφανίζονται ανίκανες να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Το τεστ θα δείξει άνθρακα. Καθώς ο χρόνος μετράει αντίστροφα για τους κατοίκους, η τρομοκρατική



Με κάμερα στο χέρι, ο Glenaan εισβάλλει μέσα στα γεγονότα και με το λαχανιασμένο ρυθμό των εκτάκτων δελτίων ειδήσεων μεταδίδει άμεσα, αλουστράιστα και χωρίς ηχητικά εφέ ότι συμβαίνει, σαν ένα ρεπορτάζ σε εξέλιξη.

Με κάμερα στο χέρι, ο φανός στέκεται στο δράμα των Κούρδων προσφύγων. Ηθοποιός με εμπειρία 10 χρόνων και σκηνοθέτης πολλών σειρών για την αγγλική τηλεόραση, ο Glenaan δούλεψε με ερασιτέχνες ηθοποιούς, τους οποίους βρήκε στις προσφυγικές γειτονιές της Γλασκώβης μετά από ένα εξαντλητικό κάστινγκ πέντε μηνών. Στο διάστημα αυτό, ο σεναριογράφος του, Rowan Joffe (έχει γράψει το *The Last Resort* του Πάβελ Παβλικόφ) είχε την ευκαιρία να συζητήσει μαζί τους και να ενσωματώσει τις ιστορίες τους στο σενάριο, κάνοντάς το απόλυτα ρεαλιστικό. Ίσως αυτό να εξηγεί γιατί το Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης παρολίγον να απαγορεύσει την προβολή του φιλμ.

Τζ.Π.

Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 20:00 & Cine Φοίντα Λιάπη, 23:00



Srdan Golubovic

«Το *Absolute Hundred* είναι ένας όρος στην ορολογία της Σκοποβολής για το απόλυτο αποτέλεσμα στον τελικό γύρο του αγώνα. Δέκα βολές στο κέντρο, δέκα στα δέκα. Στην ταινία ο Sasa αντιπροσωπεύει εκείνον που αναζητεί την απόλυτη επιτυχία στα σπορ και την απόλυτη δικαιοσύνη στον κόσμο που τον περιβάλλει. Πράγμα το οποίο δεν υπάρχει. Αντιπροσωπεύει επίσης την απόλυτη θυσία για τον αδελφό του, το είδωλο και πρότυπό του... Η ταινία αναπαριστά μια δραματική ιστορία με στοιχεία από τα σπορ. Η αφοσίωση του κεντρικού ήρωα στη σκοποβολή δίνει τη θέση της σε μια έμμονη ιδέα ότι πρέπει να προστατέψει τον αδελφό του, έτσι η αθλητική του ικανότητα γίνεται εργαλείο φόνου. Πάνω από όλα το *Absolute Hundred* είναι μια ταινία για την απότομη και αφύσικη ενηλικίωση, που συνοδεύεται από την κατάρρευση και την παρακμή όλων των αξιών και ιδανικών που πιστεύει ο ήρωάς μας.»

Ένα μοντέρνο γουέστερν στο Βελιγράδι

Srdan Golubovic, σκηνοθέτης της ταινίας *Κινούμενος στόχος*

Ποια ήταν η αφετηρία σας για τη ταινία σας και το θέμα της;

Όταν άρχισα να σκέφτομαι αυτή την ιστορία, βρήκα πολύ ενδιαφέρον να κάνω ένα δράμα με στοιχεία αθλητικής ταινίας γιατί αυτός ο συνδυασμός ζωής και αθλητισμού, είναι κάτι που τα τελευταία δέκα χρόνια χαρακτηρίσε την Γιουγκοσλαβία. Τα μόνα καλά πράγματα που συνέβησαν στο λαό μου αυτή την περίοδο είχαν να κάνουν με αθλητικά αποτελέσματα, χρυσά μετάλλια... στο μπάσκετ και αλλού. Αυτές ήταν οι μόνες στιγμές που οι άνθρωποι ήταν ευτυχημένοι στην Γιουγκοσλαβία.

Γιατί διαλέξατε το άθλημα της σκοποβολής για τον ήρωά σας; Η σκοποβολή είναι ένα είδος εθνικού σπορ στη Γιουγκοσλαβία, όχι όσο το μπάσκετ αλλά πολλοί αθλητές της σκοποβολής έχουν τιμηθεί με πολλά βραβεία σε Ολυμπιακούς Αγώνες και παγκόσμια πρωταθλήματα. Το πιο σημαντικό όμως έχει να κάνει με το ότι η σκοποβολή είναι το μόνο σπορ με «απόλυτα» και καθαρά αποτελέσματα. Δεν μπορείς να το κάνεις καλύτερο γιατί είναι απόλυτο. Κι αυτός ήταν ο λόγος που διάλεξα αυτό το σπορ. Κυρίως όμως βρήκα πολύ ενδιαφέρουσα αυτή τη σύνδεση ζωής και αθλητισμού. Τα σπορ ήταν η μόνη διέξοδος για τους νέους της χώρας μου, τα τελευταία δέκα χρόνια. Ήταν ένας τρόπος για να κάνεις μια φυσιολογική ζωή.

Πώς διαλέξατε τον βασικό πρωταγωνιστή της ταινίας;

Ήθελα να κάνω μια πολύ ρεαλιστική ταινία. Γι' αυτό ήθελα ένα πρόσωπο που να μοιάζει με τους ανθρώπους που ζουν στο Νέο Βελιγράδι, μια περιοχή με ψηλά τσιμεντένια κτίρια και μεγάλα οικοδομικά τετράγωνα. Ήθελα ένα πρόσωπο παγερό, ψυχρό όπως του ηθοποιού που παίζει στην ταινία. Και είναι ψυχρός γιατί όλοι οι νέοι άνθρωποι αυτό τον καιρό στη Γιουγκοσλαβία είναι κατά κάποιο τρόπο ψυχροί στον τρόπο που αισθάνονται. Τα συναισθήματα τους είναι πολύ μεγάλα αλλά βρίσκονται σε διαμάχη με αυτή την ψυχρότητα.



Ο χαρακτήρας της ταινίας σας χρησιμοποιεί την αθλητική του δεξιότητα για να σκοτώσει, πιστεύοντας πως θα απονείμει με αυτό τον τρόπο δικαιοσύνη. Πιστεύετε ότι είναι ιδεαλιστής;

Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα πράγματα για τα οποία ήθελα να μιλήσω, ήταν το φως. Ένα μικρό φως σε μια μικρή και παράξενη χώρα όπως η Γιουγκοσλαβία. Πολλοί άνθρωποι με ρωτάνε αν είναι ηθικό να σκοτώνει ανθρώπους. Δεν λέω ότι είναι καλό να σκοτώνει ανθρώπους, φυσικά δεν είναι. Αλλά αυτή είναι μια ερώτηση πάνω στην ηθική.

Ποια ήταν λοιπόν η ηθική της Γιουγκοσλαβίας τα τελευταία 10 χρόνια; Είναι ηθικό να κάθεται και να περιμένεις να καταστραφείς ή να σκοτωθείς; Είναι ηθικό να πάρεις τη δικαιοσύνη στα χέρια σου και να αισθάνεσαι ότι πρέπει να αγωνιστείς. Πιστεύω ότι κανένα από τα δύο δεν είναι ηθικό. Όμως ο ήρωάς μου είναι ένα μικρό φως. Ο τρόπος του να απονείμει δικαιοσύνη είναι λάθος. Όμως αγωνίζεται. Δεν ήθελα να είναι ένας αρνητικός ήρωας ούτε θετικός. Με δραματικούς όρους, αυτή η ιστορία είναι ένα γουέστερν. Και ο κεντρικός χαρακτήρας είναι ένας αντιήρωας όπως στα γουέστερν. Και το Νέο Βελιγράδι είναι ένα είδος μοντέρνου γουέστερν, στα τέλη του εικοστού αιώνα στη Γιουγκοσλαβία. Γι' αυτό έφτιαξα ένα τέτοιο ήρωα.

Κάνετε ένα πολύ μοντέρνο φιλμ, που δεν ανήκει ως πούμε στην τυπική βαλκανική οικογένεια του κινηματογράφου; Πριν την ταινία είχα κάνει πολλά βίντεο και διαφημιστικά, ήθελα λοιπόν ένα φιλμ που να είναι μοντέρνο σε σχέση με τα υπόλοιπα Γιουγκοσλαβικά φιλμ. Σκεφτόμουν την ατμόσφαιρα ταινιών όπως «Το μίσος» του Κασοβίτς και τη σκηνοθετική προσέγγιση του Γκάι Ρίτσι ή του Ντέιβιντ Φίντσερ. Όταν ήμουν νέος, 15 χρόνων έβλεπα MTV. Είναι ένας τρόπος σκέψης για μένα, κάτι το φυσικό γιατί αυτή είναι η κινηματογραφική γλώσσα που αγαπάει η γενιά μου.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Για αυτούς που φεύγουν κι αυτούς που μένουν

Fatmir Coci, σκηνοθέτης της ταινίας *Τίρανα έτος μηδέν*

Στην ταινία σας βλέπουμε μια Αλβανία που δεν είχαμε συνηθίσει να βλέπουμε.

Το να κάνεις μια ταινία στην Αλβανία σήμερα και να τη δείξεις στο εξωτερικό είναι ένα πολύ ευαίσθητο θέμα. Γιατί τα μίντια, τα τελευταία χρόνια, έχουν δείξει τα πάντα σχεδόν για την Αλβανία, από τότε που άλλαξε η πολιτική κατάσταση στη χώρα μου. Μπορείς λοιπόν να κάνεις κάτι που θα το έχεις εφεύρει ολοκληρωτικά ή κάτι πολύ άμεσο και ρεαλιστικό τρόπο όπως το να δείξεις τη ζωή. Επέλεξα το δεύτερο. Αυτό για το οποίο ενδιαφέρθηκα πριν από 5 χρόνια ήταν το θέμα των συμπατριωτών μου που ήθελαν να φύγουν από τη χώρα. Το θεώρησα μια παρανόηση του εαυτού τους. Όλοι ήθελαν να φύγουν από τη χώρα χωρίς κανένα κίνητρο, μόνο και μόνο επειδή δεν ήθελαν να είναι στην Αλβανία. Σκέφτηκαν ότι οπουδήποτε αλλού στον κόσμο θα είναι πιο φωτεινά και πολύχρωμα. Κι έτσι τα τελευταία 11 χρόνια, περίπου ένα εκατομμύριο αλβανοί έφυγαν. Για μένα, δεν σκέφτηκα ούτε μια στιγμή πως έπρεπε να φύγω, όσο δύσκολο φυσικά κι αν ήταν να ζήσω και να δουλέψω στη χώρα μου. Καταρχήν, ήθελα να δείξω αυτή την χωρίς σκέψη, τάση για φυγή. Κατά δεύτερον, θέλησα να πω ότι μετά την αλλαγή, κάναμε ένα ιστορικό λάθος κι έπρεπε να μάθουμε απ' αυτό. Όμως εμείς είπαμε... ξεχάστε το αυτό, καταστρέψτε το και ξεκινήστε μια νέα ζωή. Δεν μπορείς να αρχίσεις μια νέα ζωή καταστρέφοντας τα πάντα ή ξεχνώντας τα πάντα. Σε αυτά τα δύο πράγματα, βασίστηκε η επιθυμία μου να κάνω αυτή την ταινία. Και όσα δείχνω είναι απόλυτα ρεαλιστικά.

Ο διευθυντής φωτογραφίας της ταινίας με τον οποίο έχετε ξαναδουλέψει, είναι Αυστριακός.

Πρόκειται για έναν πολύ ταλαντούχο καλλιτέχνη, ο οποίος ταξιδεύει διαρκώς σε όλο τον κόσμο. Ήξερε καλά τη Μεσόγειο αλλά και τη χώρα μου. Δεν με ενδιέφερε όμως να έχω μια κρίση πάνω σ' αυτή την πραγματικότητα, να είμαι μονόπλευρος και γι' αυτό ήθελα ένα ξένο μάτι. Ήταν μια πολύ καλή σχέση ανάμεσα μας γιατί δέχθηκε αμέσως αυτό που ζητούσα. Ήθελα να γυρίσουμε την ταινία όπως ακριβώς βλέπαμε την πραγματικότητα αλλά όχι με ένα αφελή τρόπο. Δεν ήθελα όμορφα τοπία, με εν-



διέφερε να μπορούμε μέσα στην ιστορία και στη δράση, εκεί όπου συμβαίνουν όλα. Γι' αυτό και το φιλμ οπτικοποιήθηκε ώστε να υπάρχει ένα στυλ αλλά χωρίς κανόνες. Συμφωνήσαμε να τραβήξουμε τη στιγμή και το φως με την ιστορία που είχαμε στα χέρια μας. Προετοιμαστήκαμε πολύ αλλά θέλαμε να το κάνουμε όσο πιο ρεαλιστικό γίνεται.

Οι περισσότεροι από τους ηθοποιούς σας είναι ερασιτέχνες, καθημερινοί άνθρωποι. Πόσο δύσκολο ήταν να τους καθοδηγήσετε;

Ήταν το πιο δύσκολο μέρος στη δημιουργία της ταινίας. Έπρεπε να ταξιδεύουμε κάτω από 42 βαθμούς κελσίου σε διαφορετικά μέρη, γιατί το φιλμ είναι ταυτόχρονα ένα road movie και ήταν δύσκολο τόσο για τους ηθοποιούς όσο και για τους extras. Το 60 τοις εκατό των ηθοποιών της ταινίας είναι ερασιτέχνες. Ήταν μια επικίνδυνη επιλογή κι ένα ρίσκο να ταιριάξω ανθρώπους που είχαν μόνο την εμπειρία της ζωής με επαγγελματίες. Ήταν ένα ρίσκο αλλά εμπιστευτήκα τη διαίσθησή μου που μου έλεγε να χρησιμοποιήσω άγνωστους ηθοποιούς. Για μένα, έπρεπε να είναι ερασιτέχνες γιατί το αλβανικό σινεμά λόγω της πολιτιστικής μας καταγωγής είναι θεατρικό στις ερμηνείες του και δεν μου αρέσει καθόλου αυτό.

Η ταινία σας βρήκε διανομή στην Αλβανία;

Η διανομή της ήταν σχετικά εύκολη γιατί ήταν η τελευταία αλβανική παραγωγή της χρονιάς. Προβλήθηκε για δύο βδομάδες στα Τίρανα και είναι ένα φιλμ τόσο πολύ βασισμένο στην πραγματικότητα, που ο κόσμος σοκαρίστηκε. Πολλοί δεν μπόρεσαν να αποδεχθούν ότι έβλεπαν τον εαυτό τους στην ταινία. Οι πιο νέες γενιές είχαν καλύτερη αντίδραση. Ξέρετε, πριν από 3 χρόνια βγήκε ένας νόμος που λέει πως για μια τουλάχιστον μέρα τη βδομάδα, οι κινηματογράφοι είναι υποχρεωμένοι να δείχνουν αλβανικές ταινίες, γιατί κυρίως προβάλλονται μόνο αμερικάνικες. Στην Αλβανία όμως δεν έχουμε σύστημα διανομής. Η προβολή μιας ταινίας είναι θέμα ενός απλού συμβολαίου ανάμεσα στον παραγωγό και τον αιθουσάρχη, όπου παίρνουμε ένα ποσοστό από το εισιτήριο.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Σκηνοθετώντας τον εαυτό του

Eiji Okuda, σκηνοθέτης της ταινίας *Μια έφηβη*

Στην ταινία σας, εκτός από σκηνοθέτης είστε και ο βασικός πρωταγωνιστής. Γιατί πήρατε την απόφαση να παίξετε εσείς τον κεντρικό χαρακτήρα; Δεν βρήκατε κάποιον ηθοποιό κατάλληλο για το ρόλο;

Ξέρουμε ότι στην Ευρώπη και στην Αμερική, αυτό είναι κάτι που προτιμάται. Γνωρίζουμε πολλούς ηθοποιούς - σκηνοθέτες που σκηνοθέτησαν τον εαυτό τους στην ίδια ταινία και σκέφτηκα ότι θα ήταν ενδιαφέρον να το κάνω. Ήταν κάτι που το ζήλεψα. Σκέφτηκα επίσης πως δεν θα έβρισκα κανέναν ηθοποιό καλύτερο από τον εαυτό μου, για να κάνει αυτό πραγματικά που είχα στο μυαλό μου για το ρόλο.

Το *Shoujyo* βασίζεται σε ένα διήγημα που είχατε διαβάσει πριν από 16 χρόνια και όπως έχετε πει, πάντα θέλατε να το κάνετε ταινία. Γιατί σας πήρε τόσο καιρό να το αποφασίσετε;

Όταν διάβασα το βιβλίο, αρχικά σκέφτηκα μόνο σαν ηθοποιός ότι θα ήθελα να κάνω αυτό το ρόλο. Με ενδιέφερε πρωτίστως σαν ρόλος. Τότε δεν ήξερα ακόμα ότι ήθελα να γίνω σκηνοθέτης. Ζήτησα λοιπόν να γραφτεί ένα σενάριο απ' αυτό το βιβλίο. Πέντε σεναριογράφοι ασχολήθηκαν κι έγραψαν σενάρια αλλά δεν μας άρεσε κανείς. Έτσι, πέρασαν περίπου δέκα χρόνια με αυτή την ιστορία. Στη διάρκεια αυτών των χρόνων, σκέφτηκα ότι το μέλλον μου μπορεί να μην ήταν μόνο ως ηθοποιός. Μπορεί να μην ήταν καν ηθοποιός. Σκέφτηκα λοιπόν ότι εγώ θα κάνω μόνος μου αυτή την ιστορία, και το σενάριο και τη σκηνοθεσία.

Πόσο πιστός μένате στην ιστορία του βιβλίου;

Το βιβλίο είναι μια μικρή νουβέλα. Πρόκειται για μια ιστορία μόλις 40 σελίδων. Μια τόσο μικρή νουβέλα είναι συνήθως δύσκολο να την κάνει κανείς μια μεγάλου μήκους ταινία. Επίσης αν συγκρίνουμε τη σημερινή εποχή με αυτήν 16 χρόνια πριν, θα διαπιστώσουμε ότι έχουν αλλάξει πάρα πολλά πράγματα. Έτσι λοιπόν, από το βιβλίο κράτησα μόνο ένα 3 τοις εκατό, το 97 τοις εκατό το έχουμε αλλάξει. Το μόνο που έχει μείνει και είναι σημαντικό είναι ένα πνεύμα που έχει αυτή η έφηβη πρωταγωνίστρια μέσα της, ένα μυστήριο, κάτι το βρώμικο και κάτι το καθαρό ταυτόχρονα. Κάτι που έχει να κάνει με την ψυχή της το οποίο παίζει σε όλη την ταινία, και που στο τέλος αναδύεται και στεφανώνει το φιλμ και την ιστορία.

Πώς διαλέξατε το υπόλοιπο καστ της ταινίας; Το γεγονός πως είστε χρόνια τώρα ένας αναγνωρισμένος ηθοποιός με εμπειρία, σας βοήθησε στην καθοδήγηση τους; Πώς δουλέψατε μαζί τους;

Τους ηθοποιούς που υποδύθηκαν τον παππού και τη μητέρα της Γκόκο, τους ήξερα και απλά τους τηλεφώνησα και τους ζήτησα να πάρουν μέρος στην ταινία. Για τον χαρακτήρα του αδελφού της και τους άλλους, έκανα οντισιόν. Διάλεξα μόνος μου όλους τους ηθοποιούς, από την πρωταγωνίστρια μέχρι τον τελευταίο. Με την πρωταγωνίστρια και τον αδελφό της στην ταινία, πήγαμε μαζί 4 μέρες στο βουνό, μέναμε μόνοι μας και τους έβαλα να δοκιμάσουν πράγματα. Με τους υπόλοιπους κάναμε πρόβες αλλά την ώρα του γυρίσματος, τίποτα το ιδιαίτερο. Με τους δύο όμως βασικούς πρωταγωνιστές απομονώθηκα και δουλέψαμε το ρόλο τους.

Τι θα θέλατε να πάρει ο θεατής μαζί του φεύγοντας από την ταινία σας;

Αυτό που εγώ ήθελα να δώσω περισσότερο είναι η ιστορία της διαχρονικής αγάπης ενός άντρα και μιας γυναίκας. Οι εικόνες που δημιούργησα εξυπηρετούν αυτό ακριβώς το σκοπό. Ήθελα να δείξω περισσότερο τη σχέση μάνας και κόρης, της μάνας με τον πατέρα της, πως μέσα απ' αυτήν την οικογένεια, η κοπέλα αποξενώνεται, πως εξιδανικεύει τον αστυνομικό που μπαίνει στη ζωή της και τελικά πως μέσα από όλη αυτή την αταξία, έρχεται η ενηλικίωση της.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Zir-e Poust-e Shahr
Under the skin of the city
Rakhsan Bani-Etemad
(Iran, 2001)



Veteran Iranian director Rakhsan Bani Etemad has crafted yet another consequential and vigorous film. *Under the Skin of the City* is a visceral, energetic and poignant work that relates the travails of an Iranian family in the face of social upheaval. The story is set just before the general elections in Iran. The cities are rife with expectation and tension as citizens hope for the best. Living amid the excitement is Tuba, a modest, hard-working factory labourer who is unquestioningly devoted to her grown children, two sons and a daughter. Tuba must rally all her courage and resilience to protect her family and her home. Tuba's pregnant daughter is being beaten by her husband; meanwhile, her younger son has been caught up in the energy of the election and is trying to make a name for himself as a politician. Her elder son, Abbas, is desperately trying to obtain a visa to leave for Japan. Refusing to resign himself to hardship, like many Iranian citizens he is hoping to work in a foreign country to earn money to help his family. Lured by the need to finance his trip abroad, Abbas becomes entangled in the world of drug-dealing and places his mother's home – and then his entire family's safety – in jeopardy.

Etemad's characters are strikingly realistic and resoundingly sympathetic. As in her previous films *The May Lady* and *The Blue Veiled*, the hero of *Under the Skin of the City* is forced to choose between herself and her family. Tuba could reject Abbas when he puts her home (her only source of solace) in danger but, as a mother whose devotion far exceeds her self-concern, she refuses to abandon him. The film is an inspiring account of parental love and forgiveness and of amazing determination as Tuba's perseverance and the bonds of family ultimately prove unbeatable.

Dimitri Eipidis

Σήμερα στο 10 στα 10

11:50 - Η Sandra Nettelbeck και η Martina Geddeck (Μάρθα / *Drei Sterne*, Γερμανία) συναντούν την Μαριλίτα Λαμπροπούλου.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Βαγόνοι καπνιστών/Vagon fumador
της Βερόνικα Τσεν (Αργεντινή, 2001)

Παγιδευμένη σαν ένα έντομο στο φως στην σκοτεινή πλευρά του Μπουένος Άιρες η 20χρονη Reni αρχίζει ένα επικίνδυνο παιχνίδι με τον Andres και μπαίνει σ' έναν αλλόκοτο κόσμο που απειλεί να την καταστρέψει. Πιστεύοντας απόλυτα στην λυτρωτική δύναμη της αγάπης είναι πρόθυμη να δείξει την εμπιστοσύνη της μ' έναν τρόπο ολότελα άγνωστο για κείνον.

Σκιάς στη νύχτα - Cine Tzou Κασσαβέτης, 15:00

Μια ζεστή φωλιά/Pelisky
του Γιαν Χρέμπек (Τσεχία, 1999)

Σε μια βίλα της Πράγας ζουν δύο οικογένειες. Οι δύο πατεράδες εκπροσωπούν εκ διαμέτρου αντίθετες πολιτικές τοποθετήσεις. Ο κύριος Σέμπек, ένας απλοϊκός στρατιωτικός, έχει έναν νεαρό γιο και υποστηρίζει το σοσιαλιστικό κατεστημένο. Ο κύριος Κράους, ένας πικρόχολος τέως αντιστασιακός με σκληρές εμπειρίες από τον πόλεμο, έχει μια νεαρή κόρη και είναι αμετακίνητος αντικομμουνιστής. Ο καθένας τους πιστεύει ότι έχει πάντα δίκιο, όποιο κι αν είναι το θέμα...

3x3 Γιαν Χρέμπек - Π. Ζάννας, 15:30

Το παραλιακό καφέ/Le café de la plage
του Μπενουά Γκραφέν (Γαλλία, 2001)

Ο Driss, ένας γοπευτικός νεαρός, νοιώθει μια περιέργη έλξη για τον Fouad, τον γέρο ιδιοκτήτη ενός ερειπωμένου καφέ. Ο Driss χρησιμοποιεί το αυτοκίνητό του για να πουλάει ψάρια, να κουβαλάει έπιπλα και μερικές φορές και σαν ταξί. Τα έχει επίσης με μια κοπέλα, ιδιοκτήτρια αντικερι. Όταν ο Driss τον γνωρίζει καλύτερα αντιλαμβάνεται ότι ο Fouad έχει πάθος με τις νέες γυναίκες και καυχείται για την ικανότητά του να τις προσελκύει.

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Cine Tzou Κασσαβέτης, 17:30

Λαν Γιου / Lan Yu

του Στάνλεϊ Κουάν (Χονγκ Κονγκ, 2001)

Ο Τσεν Χαντόνγκ, ιδιοκτήτης μιας αναπτυσσόμενης εμπορικής εταιρείας, συναντά τον Λαν Γιου, έναν νεαρό από την επαρχία, που έχει έρδει στο Πεκίνο για να σπουδάσει αρχιτεκτονική και αντιμετωπίζει σοβαρό οικονομικό πρόβλημα. Ο Χαντόνγκ μπει τον Λαν Γιου στον ομοφυλοφιλικό έρωτα.

3x3 Stanley Kwan - Π. Ζάννας, 18:00

Ιστορίες διχασμού και εγκυμοσύνης
Misime se promahat

του Γιαν Χρέμπек (Τσεχία, 2000)

Ένα ζευγάρι χωρίς παιδιά, ο Γιάζεφ και η Μαρί, είναι σχετικά απαθείς προς τη γερμανική κατοχή. Όσοπου ο Γιάζεφ βρίσκει έναν παλιό του γείτονα, τον εβραίο Ντάβιντ, και του φτιάχνει μια κρυψώνα στο πατάρι του σπιτιού τους. Ο Χορστ, φίλος του ζευγαριού, συνεργάζεται με τους Γερμανούς και ποθεί τη Μαρί. Όταν εκείνη τον αποκρούει, ο Χορστ τους υποχρεώνει τους να φιλοξενήσουν έναν Ναζί στο δωμάτιο που προόριζαν για παιδικό.

3x3 Jan Hřebejk - Cine Tzou Κασσαβέτης, 20:00

Στο πετσί της πόλης

Zir-e poost-e shahr

της Ράχσαν Μπάνι-Ετεμάντ (Ιράν, 2001)

Παραμονές βουλευτικών εκλογών στο Ιράν. Η ατμόσφαιρα στις πόλεις είναι ηλεκτρισμένη, καθώς οι πολίτες προσδοκούν το καλύτερο. Μέσα σ' αυτή την αναστάτωση ζει και η Τούμπα, εργάτρια σε εργοστάσιο και αφοσιωμένη στα τρία ενήλικα παιδιά της. Ο πρωτότοκος, Αμπάς, προσπαθώντας να πάρει βίζα για να πάει στην Ιαπωνία, εμπλέκεται με εμπόρους ναρκωτικών και δέτει σε κίνδυνο το σπίτι της μητέρας του και την ασφάλεια ολόκληρης της οικογένειας.

3x3 Rakhsan Bani-Etemad - Π. Ζάννας, 20:30

Ερωτικά μπλεξίματα

Το καλοκαίρι που περνά
Mein langsames leben

της Άντζελα Σάνελεκ (Γερμανία, 2001)

Η Sophie ανακοινώνει στην Valeria ότι θα πάει στην Ρώμη για να δουλέψει. Στην συνέχεια εξαφανίζεται από την ταινία. Στο ενδιάμεσο η Valeria έχει ερωτευτεί, η Marie και ο Alexander πηγαίνουν διακοπές, η Maria μένει έγκυος, ο Thomas πάει στο Παρίσι, η Linda κλαίει μπροστά στην Εθνική Πινυκοθήκη, και πάει λέγοντας.

Νέος Γερμανικός Κινηματογράφος - Cine Tzou Κασσαβέτης, 22:30

Μέσα στην κρεβατοκάμαρα
In the bedroom

του Τοντ Φιλντ (ΗΠΑ, 2001)

Ο Φρανκ, παιδί με συγκροτημένη προσωπικότητα, βγαίνει με τη Νάταλι, δέκα χρόνια μεγαλύτερή του. Η σχέση τους είναι εξαιρετικά τρυφερή, κι ακόμα και οι γονείς του Φρανκ, ένα μεγαλοαστικό ζευγάρι, δεν ανησυχούν. Η ζωή τους δ' αλλάξει φριχτά όταν ο Φρανκ θα δολοφονηθεί μέσα στο σπίτι του, κι όταν ο δολοφόνος του, ο εν διστάσει σύζυγος της Νάταλι, καταφέρει να αφεθεί ελεύθερος με εγγύηση...

Αμερικανοί Ανεξάρτητοι - Π. Ζάννας, 23:00

Stanley Kwan

Ο Στάνλεϊ Κουάν γεννήθηκε στο Χονγκ Κονγκ, το 1957. Σπούδασε επικοινωνίες και άρχισε να εργάζεται σε τηλεοπτικό σταθμό ως εκπαιδευόμενος ηθοποιός, αλλά σύντομα πέρασε στην παραγωγή. Συνεργάστηκε ως βοηθός σκηνοθέτης με τους πρωτεργάτες του «νέου κύματος» του κινηματογράφου του Χονγκ Κονγκ, όπως οι Αν Χούι, Γκι Χο και Πάτρικ Ταμ. Ο Κουάν σκηνοθέτησε την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία το 1985. Η ταινία του *Η θεατρίνα* κέρδισε το βραβείο καλύτερης ηθοποιού στο Φεστιβάλ Βερολίνου το '91 και, το 1997, το *Σφίχταγκά-λιασμα* κέρδισε το βραβείο καινοτομίας Alfred Bauer, καθώς και το βραβείο Teddy καλύτερης λεσβιακής/γκέι μεγάλου μήκους ταινίας στο Βερολίνο. Η τελευταία του ταινία το *Λαν Γιου* συμμετείχε μεταξύ άλλων στο επίσημο πρόγραμμα του Φεστιβάλ Καννών. "Αν και είμαι γκέι" σημειώνει ο Κουάν "δεν μ'ενδιαφέρει στις ταινίες μου ν'αναπτύξω το θέμα των γκέι. Αυτή η ταινία είναι αποτέλεσμα του τυχαίου. Ο Ζανγκ Γιονγκκίνγκ, ο οποίος παίζει στην ταινία, διάβασε το ανώνυμο μυθιστόρημα στο ίντερνετ και μου ζήτησε να το κάνω ταινία. Το διάβασα και βρήκα την ερωτική σχέση στο κέντρο της ιστορίας πολύ ενδιαφέρουσα."

Για το Σφίχταγκάλιασμα.

Σε πρώτο επίπεδο είναι μια ταινία για τις ανθρώπινες σχέσεις. Επιπλέον είναι μια μελέτη για τους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι του Χονγκ Κονγκ – συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου – αντέδρασαν στην ενοποίηση με την Κίνα που συνέβη το '97. Δεν το έσθησα ειδικά για να διαπραγματευτεί το θέμα του '97 ή το θέμα των γκέι, αλλά βρήκα τον εαυτό μου όλο και πιο κοντά σε αυτούς τους προβληματισμούς. Η ταινία δείχνει τρεις τρόπους για να προσεγγίσει κάποιος τις



ανθρώπινες σχέσεις. Και οι τρεις προέρχονται από προσωπικές μου εμπειρίες. Ο αγώνας του αγοριού Ζιε που γίνεται με τον ίδιο του τον εαυτό και την σεξουαλική του κατεύθυνση είναι κάτι από το οποίο πέρασα ο ίδιος. Η προσπάθεια του Τονγκ να τραβήξει μια γραμμή ανάμεσα στη σεξουαλική του ζωή και τις φιλίες του είναι επίσης κάτι με το οποίο μπορώ να συσχετιστώ. Ο γάμος των Α Μουν και Φουνγκ Γουάι έχει πολλά κοινά σημεία με τα όσα έζησα με τον εραστή μου Γουίλιαμ τα τελευταία επτά χρόνια. Ωστόσο παρότι αυτοί οι χαρακτήρες είναι αντανάκλασεις του εαυτού μου νομίζω πως τους είδα με σχετικά αντικειμενικό τρόπο όταν έκανα την ταινία.

Για την αποδοχή από τους ηθοποιούς του, ρόλους γκέι, στο Λαν Γιου

Το βασικό καστ της ταινίας προέρχεται από την ενδοχώρα της Κίνας και η ερμηνευτική συμπεριφορά των ηθοποιών είναι πολύ διαφορετική από αυτήν που συνηθίζεται στο Χονγκ Κονγκ. Οι ηθοποιοί δεν δημιουργούν καμία σχέση ανάμεσα στη μυθοπλασία και τις πραγματικές τους ζωές. Είναι ένας πολύ επαγγελματικός και υπεύθυνος τρόπος για να προσεγγίσει κάποιος τη δουλειά του. Οι ηθοποιοί από το Χονγκ Κονγκ ειδικά όσοι είναι και τραγουδιστές ασχολούνται με την δημόσια εικόνα τους σε υπερβολικό βαθμό. Οι περισσότεροι τρομοκρατούνται με την ιδέα πως θα ερμηνεύσουν το ρόλο ενός γκέι, σκεφτόμενοι την περίπτωση που οι θαυμαστές τους σκεφτούν πως είναι πραγματικά γκέι. Υποτίθεται πως το Χονγκ Κονγκ είναι περισσότερο "πολιτισμένο" και ήρεμο σε σχέση με την ομοφυλοφυλία από άλλες κινέζικες κοινωνίες, αλλά στην πραγματικότητα η Κίνα και η Ταϊβάν είναι περισσότερο ώριμες και λιγότερο νευρωτικές. Είναι αλήθεια πως είναι αδύνατο να εκδηλώνεις ανοιχτά την γκέι ταυτότητά σου στην Κίνα και το θέμα παραμένει ταμπού στις δημόσιες συζητήσεις. Όταν όμως περάσεις την επιφανειακή επιφύλακτικότητα ανακαλύπτεις πως οι γκέι της κινεζικής ενδοχώρας έχουν περισσότερη αυτοπεποίθηση και άνεση σε σχέση με την σεξουαλική συμπεριφορά τους.

Επιμέλεια: Χ. Καλλίτης



Η Ραχσάν Μπανί-Ετεμάντ μια από τις κορυφαίες σκηνοθέτιδες του Ιράν, γεννήθηκε στην Τεχεράνη, το 1954, και σπούδασε σκηνοθεσία στο Κολέγιο Δραματικών Τεχνών. Το 1973 άρχισε να εργάζεται στην κρατική τηλεόραση ως βοηθός σκηνοθέτης, παραγωγός και τέλος διευθύντρια. Την περίοδο αυτή γυρίζει κυρίως ντοκιμαντέρ. Οι τρεις ταινίες της που προβάλλονται στο πρόγραμμα 3x3 είναι οι *Ναργκές*, *Η γυναίκα με το πέπλο* και *Στο πετσί της πόλης*.

Rakhsan Bani-Etemad

Η Έντονη Δραστηριοποίηση της Γυναίκας στο Ιράν

Οι τρεις πρώτες μεγάλοι μήκους ταινίες της είναι πικρές κωμωδίες που σατιρίζουν εύστοχα την ζωή στο Ιράν. Οι κεντρικοί χαρακτήρες είναι αποδέκτες καταστάσεων στις οποίες μπορούν μόνο ν' αντιδράσουν. Οι γυναίκες στις ταινίες αυτές ήταν απλώς φιγούρες στο φόντο. Στο κατοπινό, όμως, και πιο προσωπικό της έργο, πρωταγωνιστούν δυνατές γυναίκες κάτω από καταπιεστικές κοινωνικές συνθήκες. Τα θέματά της είναι συχνά ταμπού, όπως η φτώχεια, το έγκλημα και η απαγορευμένη αγάπη. Στη *Ναργκές*, εξάντλησε τα όρια της λογοκρισίας, αμφισβητώντας τα ήθη της κοινωνίας, δείχνοντας απελπισμένους ανθρώπους απέναντι σε αδυσώπητες κοινωνικές συνθήκες και τολμώντας, για πρώτη φορά στον ιρανικό κινηματογράφο, να βάλει στη σκηνή το χαρακτήρα της πόρνης. Η *Γυναίκα με το πέπλο*, έχει ως θέμα την απαγορευμένη αγάπη ενός ηλικιωμένου άντρα και μιας θεληματικής κοπέλας της εργατικής τάξης, που αρνείται να φερθεί σύμφωνα με «τη θέση της». Η πιο πρόσφατη ταινία της Ραχσάν Μπανί-Ετεμάντ, *Στο πετσί της πόλης*, είναι ένας ύμνος στην αγάπη μιας μητέρας για τα παιδιά της και στην αποφασιστικότητά της να τα προστατέψει και να τα συγχωρήσει σε πείσμα της κοινωνίας. Παραγωγός της Ραχσάν Μπανί Ετεμάντ είναι ο άνδρας της.

Μπορείτε να μας μιλήσετε για τις δυσκολίες που συναντά μια γυναίκα σκηνοθέτης στο Ιράν καθώς προσπαθεί να επιτελέσει το έργο της;

Από τότε που γνωρίσαμε στην πατρίδα μας τον κινηματογράφο αλλά και παλιότερα την ποίηση και το γραπτό λόγο ερχόμαστε σε επαφή με τον ελληνικό πολιτισμό ο οποίος έχει μια πολύ σημαντική θέση στο χώρο των τεχνών. Σε ό,τι αφορά τη θέση της γυναίκας στο Ιράν γι' αυτό θα χρειαστούν πολύς χρόνος και αναλύσεις για να τον προσεγγίσουμε. Όταν μιλούμε για τον περιορισμό της γυναίκας μας έρχονται στο νου οι δύο πόλοι της Δύσης και της Ανατολής. Από τη μια είναι η αντίληψη που έχουμε για την ελευθερία της γυναίκας στη Δύση κι από την άλλη ο αντίθετος πόλος είναι η μορφή με την οποία παρουσιάζεται η γυναίκα στην Ανατολή με την έννοια της ερωμένης: μια γυναίκα μέλος ενός χαρεμιού. Δηλαδή όπως είναι η γυναίκα στην Αραβία, το Αφγανιστάν και αλλού. Ωστόσο πρέπει να υπογραμμίσω πως η θέση της Ιρανής γυναίκας είναι εντελώς διαφορετική και από τις προαναφερθείσες περιπτώσεις. Εμείς πριν ασπαστούμε τον Ισλαμισμό είχαμε έναν πολιτισμό ηλικίας τουλάχιστον 2500 ετών. Στην διάρκεια αυτών των χρόνων έχουμε δεχτεί επιθέσεις και εισβολές από διάφορες περιοχές και λαούς. Πριν απ' όλα έχουμε μάθει την κουλτούρα της αντίστασης. Αυτό που ονομάζεται περιορισμός της γυναίκας κι ερμηνεύεται έτσι σε διάφορες άλλες χώρες της περιοχής, για εμάς έχει εντελώς διαφορετική έννοια. Από τη μια βρισκόμαστε στο πλαίσιο των νομικών περιορισμών και της συγκεκριμένης αντίληψης από την άλλη πλευρά σε οποιοδήποτε επίπεδο κι αν μπορείτε να το φανταστείτε οι γυναίκες στο Ιράν είναι δραστηριοποιημένες. Αυτό αποδεικνύει ότι κανένας από τους περιορισμούς δεν κατάφερε να αδρανοποιήσει τη γυναίκα στο Ιράν. Αντιθέτως ίσως προκάλεσαν αυτοί οι περιορισμοί τη μεγαλύτερη δραστηριοποίηση των γυναικών σε διάφορους σημαντικούς τομείς της κοινωνικής λειτουργίας: στον επιστημονικό ή τον καλλιτεχνικό.

Τα θέματα που αγγίζουν οι ταινίες σας είναι η φτώχεια, η εγκληματικότητα, ο παράνομος έρωτας. Πόσο μεγάλο μέρος της Ιρανικής κοινωνίας απασχολούν τέτοια θέματα; Ξεκίνησα την ενασχόλησή μου με τον κινηματογράφο από το ντοκιμαντέρ. Εξακολουθώ ακόμη και σήμερα να θεωρώ τον εαυτό μου σκηνοθέτη ταινιών ντοκιμαντέρ. Τις ταινίες μου τις θεωρώ κοινωνικά ντοκιμαντέρ. Θέμα του ενδιαφέροντός μου σε μια πολυσύνθετη κοινωνία με τόσες αντιφάσεις όπως η ιρανική είναι η αποτύπωση αυτών των αντιφάσεων. Οπωσδήποτε αν ήταν να γυρίσω μια ταινία για τη φύση και τον παραδοσιακό πολιτισμό του Ιράν θα είχα κάτι καλύτερο να παρουσιάσω, κάτι πιο ευχάριστο. Τα κοινωνικά θέματα είναι άφθονα από την άλλη και μ' αυτά ασχολούμαι. Αυτά που φαίνονται μέσα από τις ταινίες μου δεν είναι η απόλυτη αποτύπωση των θεμάτων της ιρανικής κοινωνίας. Υπάρχει η φτώχεια από τη μια πλευρά ενώ από την άλλη πάρα πολύς πλούτος είναι συγκεντρωμένος σε πολύ λιγότερα άτομα. Μπορούμε να φανταστούμε πως ο πόνος και η θλίψη που δείχνω μέσα από τις δικές μου ταινίες είναι το ακριβώς αντίθετο από τη χαρά και τον πλούτο που ζει μια άλλη μερίδα του πληθυσμού. Προσωπικά προτιμώ να περιγράψω και να απεικονίζω τα προβλήματα των ανθρώπων που υποφέρουν και αδικούνται παρά αυτών που έχουν μια καλή και φυσιολογική ζωή. Σκοπός μου πέρα από το να δημιουργήσω μια ταινία είναι να συμπάσχω με τα προβλήματα που διέπουν την ιρανική κοινωνία.

Άδεια προβολής της ταινίας σας *Ναργκές* δόθηκε παρά μονάχα δυο χρόνια μετά την κυκλοφορία της. Πόσο φτιάχνετε τις ταινίες σας για το κοινό της χώρας σας παρά για το κοινό της Δύσης το οποίο τελευταία έχει αγκαλιάσει ιδιαίτερα τον ιρανικό κινηματογράφο;

Με μεγάλη μου χαρά θα ήθελα να τονίσω πως τις δικές μου ταινίες τις δέχεται το κοινό και έχουν τη μεγαλύτερη πώληση ίσως επειδή στοχεύω στην απεικόνιση των θεμάτων και των προβλημάτων της κοινωνίας. Οι αποδέκτες είναι πάρα πολλοί. Με χαροποιεί η προτίμηση των ξένων στις ταινίες μου αλλά αυτό που μ' ενδιαφέρει περισσότερο είναι η εσωτερική κατανάλωση. Η οποιαδήποτε αρνητική εντύπωση στο εξωτερικό δεν με αγγίζει. Η ταινία *Ναργκές* γυρίστηκε πριν από 10 χρόνια, περίπου, 10 χρόνια μετά από την ισλαμική επανάσταση και ήταν η

“Δε συγκρίνω τον εαυτό μου με κανέναν άλλο σκηνοθέτη. Θεωρώ ότι η δική μου δουλειά διαφέρει από εκείνη των υπολοίπων συναδελφών μου που γνωρίζετε στο εξωτερικό. Δε με χαροποιούν τόσο οι βραβεύσεις στο εξωτερικό όσο με ικανοποιεί η αποδοχή των ταινιών μου από τον ιρανικό λαό και η δική μου συμβολή στην άνοδο του επιπέδου αντίληψης και προσέγγισης αυτών των θεμάτων από τον ίδιο το λαό.”

πρώτη ταινία που μιλούσε για τον έρωτα στον κινηματογράφο. Παρά τον περιορισμό που είχαμε και των σκοτεινών αντιλήψεων για πρώτη φορά απεικόνισα τη ζωή μιας πόρνης. Η ταινία προβλήθηκε για δύο μήνες αρχικά κι έγινε αποδεκτή με πολύ μεγάλο ενθουσιασμό από το κοινό. Στη συνέχεια απαγορεύτηκε η προβολή της για 6 χρόνια. Όσοπου η άνοδος του Χαταμί και του νέου Υπουργού Ισλαμικού Πολιτισμού επέτρεψε εκ νέου την προβολή της. Ήταν ένα μεγάλο ρίσκο για τον σύζυγο μου κι εμένα. Πιστεύω ότι την ελευθερία την κερδίζεις δεν χαρίζεται. Έτσι κάθε βήμα που διανύω παραβιάζοντας τα όρια των περιορισμών είναι ένα επιπλέον κέρδος.

Πιστεύετε πως ο κινηματογράφος μπορεί να συμβάλλει στην καλύτερη λειτουργία της κοινωνίας;

Πιστεύω πως τόσο οι διανοούμενοι όσο και οι άνθρωποι που έχουν καλύτερη οικονομική ευχέρεια έχουν περισσότερες δυνατότητες ελιγμών από εκείνους που δεν έχουν την παιδεία και την οικονομική επιφάνεια. Η αναφορά στους τελευταίους με εκφράζει περισσότερο και μέσω της προβολής των καταστάσεών τους μπορώ να βοηθήσω και άλλους παρόμοιους ανθρώπους. Σε μια "ηθική" κοινωνία όπου ακόμη και η αναφορά στην πορνεία είναι ντροπή και αμαρτία θεωρώ τον εαυτό μου πολύ πιο κοντά σε αυτήν την πόρνη ή στον χαρακτήρα του κλέφτη της ταινίας *Ναργκές*. Τους συμπονώ και συμπάσχω μαζί τους παρά με τους υπόλοιπους. Αυτή η φαινομενικά ηθική κοινωνία καταδικάζει το άτομο. Ενώ εγώ πιστεύω πως ολόκληρο το σύστημα είναι αυτό που πρέπει να καταδικαστεί.

Από που αντλείτε στοιχεία για τη συγγραφή των σεναρίων σας και πώς χρηματοδοτείτε τις ταινίες σας;

Η πνευματική μου πηγή είναι η επαφή μου με τους πραγματικούς ανθρώπους που βιώνουν αυτές τις καταστάσεις με τους οποίους βρίσκομαι κοντά. Δεν είμαι δηλαδή καθισμένη στο γραφείο μου. Η οικονομική μου πηγή είναι τα δάνεια που έχω πάρει από διάφορες τράπεζες.

Μπορεί δηλαδή το σύστημα να χρηματοδοτήσει ταινίες που το καταγγέλουν;

Όχι το σύστημα δεν χρηματοδοτεί. Αυτό άπτεται καθαρά της δανειοληπτικής μου δυνατότητας και της εμπιστοσύνης των τραπεζών. Επειδή έχουν καλή απήχηση οι ταινίες μου στο κοινό καταφέρνω μεγάλο μέρος των δανείων να τα επιστρέψω.

Έχετε κάνει ταινίες ντοκιμαντέρ, έχετε κάνει κάνει όμως και ταινίες μυθοπλασίας. Θα θέλατε να μας μιλήσετε για τον τρόπο με τον οποίο χτίζετε τους χαρακτήρες των ταινιών σας. Είναι επαγγελματίες ηθοποιοί;

Οι περισσότεροι ηθοποιοί είναι αποκλειστικά επαγγελματίες. Ωστόσο επιχειρώ και προσπαθώ να τους οργανώσω με τέτοιον τρόπο ώστε να φαίνεται σαν να είναι ερασιτέχνες. Η εμπειρία μου σε συνθήκες ντοκιμαντέρ μου δίνει περισσότερη άνεση και δυνατότητες ευελιξίας στη δημιουργία της ατμόσφαιρας της ταινίας.

Πώς βλέπετε τη θέση του ιρανικού κινηματογράφου στον παγκόσμιο χάρτη;

Πιστεύω ότι παρά το γεγονός ότι από άποψη τεχνικών μέσων πάσχουμε πάρα πολύ, ωστόσο λόγω της θεματολογίας η οποία δεν περιορίζεται σε κάποια πρότυπα, έτσι καταφέρνει και κερδίζει τις εντυπώσεις και τον κόσμο.

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλίτης

Κατασκευάζεται
και ασφαλώς
ολοκληρώνεται

- Έργο ζωτικής σημασίας και προτεραιότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη.
- Έργο που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα. Σημείο αναφοράς Διευρωπαϊκών και Πανευρωπαϊκών οδικών αξόνων και συνδυασμένων υποδομών για τις μεταφορές στην Ευρώπη.
- Έργο που ενισχύει τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία της Ελλάδας στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο

- Έργο, που λειτουργεί ως καταλύτης για τη Χωροταξική, την Οικιστική και την Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Βόρειας Ελλάδας.

ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ	94	χλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (δόθηκαν σε κυκλοφορία έως τον Σεπτέμβριο του 2001)	162	χλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (προς παράδοση έως το καλοκαίρι του 2002)	138	χλμ
ΤΜΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ	189	χλμ
ΕΧΟΥΝ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΘΟΥΝ	97	χλμ
ΣΥΝΟΛΟ	680	χλμ
ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ:	1,1	ΤΡΙΣ δρχ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2001		



-

- 41

- ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ



Πυλαία - Κήποι
Κόμβος Αρδανίου



Εξωτερική Περιφερειακή Θεσσαλονίκης
(Λαγκαδάς - Δερβένι)



Γρεβενά - Κοζάνη (Δ. Μακεδονία)

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ**



ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου
9 - 18 Νοεμβρίου

EPT

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

www.ert.gr

Τα προβλήματα διανομής και προώθησης των ευρωπαϊκών και των ελληνικών ταινιών

Τι σημαίνει σωστό promotion μιας ταινίας;

Η κάθε ταινία αναζητεί το κοινό της, αλλά πρέπει να επιδιώξει να το πλησιάσει, πρέπει να αγωνισθεί μέσα σ' ένα περιβάλλον ανταγωνιστικό, όπου υπάρχει πληθώρα κινηματογραφικών προϊόντων διαφόρων εθνοτήτων και μεγεθών.

Η σωστή στρατηγική είναι απαραίτητη. Μια στρατηγική που θα κατευθύνει την ταινία στο σωστό ακροατήριο σε συνεργασία πάντα του παραγωγού με τον διανομέα και το δημιουργό.

Ο παραγωγός θα εξασφαλίσει το σωστό υλικό προώθησης, ο δημιουργός τη δική του παρουσία στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, ο διανομέας την εμπειρία του.

Έχει μεγάλη σημασία επομένως, το πού, το πότε, το πώς, σε συνδυασμό πάντα με ένα ρεαλιστικό προϋπολογισμό που δεν πρέπει να είναι μικρότερος του 20% του προϋπολογισμού της ταινίας.

Πολύ φοβούμαι ότι στις περισσότερες περιπτώσεις αυτά μας λείπουν - στην Ελλάδα πάντως είναι σπανιότατα - εννοώ ότι η επένδυση στην προώθηση είναι ελάχιστη, η συνεργασία παραγωγού-δημιουργού-διανομέα ανύπαρκτη και η στρατηγική προώθησης ελάχιστα πειστική.

Βέβαια, σπουδαίο, σπουδαιότατο ρόλο παίζει η διαφήμιση και η κάθε είδους προβολή του κινηματογραφικού έργου μέσω των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, που πρέπει να αρχίζει από τα πρόωρα στάδια της παραγωγής. Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης - έντυπα και ηλεκτρονικά - πρέπει να εφοδιάζονται με πληροφορίες που έχουν σχέση με την ταινία, τον δημιουργό, τους ηθοποιούς, την παραγωγή κτλ, πληροφορίες που πρέπει να διοχετεύονται μέσω του έντυπου και ηλεκτρονικού Τύπου στον θεατή, ο οποίος θα γνωρίζει για την ταινία και θα την περιμένει.

Τι πιστεύετε για τον ρόλο των Φεστιβάλ και των βραβείων, μπορούν να βοηθήσουν στην προώθηση και τη διανομή μιας ταινίας;

Η παρουσία των ταινιών σε διεθνή Φεστιβάλ είναι μια αναγνώριση της καλλιτεχνικής αξίας του κινηματογραφικού έργου και μια ηθική ικανοποίηση για το δημιουργό. Τα Φεστιβάλ λειτουργούν συμπληρωματικά και ο ρόλος τους είναι σημαντικός για να φτάσει η ταινία σε ένα πλατύ κοινό. Δεν είναι, όμως, το εργαλείο που θα ανοίξει τις πόρτες σε μια ταινία για την διεθνή αγορά.

Πρέπει να γίνεται προσπάθεια παρουσίας των ταινιών σε φεστιβάλ, αλλά πάντα σε συνδυασμό με μια φροντισμένη και οργανωμένη παρουσία του έργου στους χώρους αυτούς που θα πλαισιώνεται από κατάλληλη διαφήμιση και δημοσιότητες σχέσεις.

Είναι γεγονός ότι μόνο ορισμένα από τα φεστιβάλ που περιλαμβάνονται σε έναν ατέλειωτο κατάλογο φεστιβάλ και εκδηλώσεων στην Ευρώπη και στον κόσμο, μπορούν πράγματι να βοηθήσουν την ταινία που περιλαμβάνεται στα προγράμματά τους να κάνει μια εμπορική καριέρα.

Όμως, αυτά είναι γνωστά και μετρημένα στα δάχτυλα.

Σύμφωνα με στοιχεία της Κοινότητας υπάρχουν στις 27 ευρωπαϊκές χώρες 300 φεστιβάλ. Ωστόσο μόνον 70 αναγνωρίζονται από την FIAPF (Διεθνή Ένωση Παραγωγών) ότι εκπληρώνουν τον ρόλο τους.

Όσον αφορά στην επιλογή των ταινιών, αυτή γίνεται με τον μηχανισμό που έχει δημιουργήσει το κάθε φεστιβάλ. Διαθέτουν συμβούλους αναγνωρισμένους από το χώρο των επαγγελματιών του κινηματογράφου κάθε χώρας. Παράλληλα το κάθε φεστιβάλ ενημερώνεται για τις ταινίες που έχουν ολοκληρωθεί ή βρίσκονται σε παραγωγή, και αυτή την πληροφόρηση την εξασφαλίζουν από τις υπηρεσίες προώθησης της κάθε χώρας. Στην Ελλάδα η υπηρεσία αυτή είναι η HELLAS FILM.

Το κάθε φεστιβάλ έχει την ευκαιρία να δει το οπτικό υλικό που θα ζητήσει και να καταλήξει στις επιλογές του.



Ποιος ακριβώς είναι ο ρόλος της HELLAS FILM, ποιες οι δυνατότητές της; Πως θα μπορούσε να γίνει ποιο αποδοτική;

Η HELLAS FILM είναι η υπηρεσία προώθησης των ελληνικών ταινιών στο ΕΚΚ. Στόχο έχει την καλλιτεχνική και κυρίως την εμπορική προβολή της ταινίας, και αυτό το επιδιώκει προετοιμάζοντας κατάλληλα τις ταινίες για τη διεθνή τους παρουσία. Αυτή τη στιγμή κάνει τα πάντα: κόπιες, μεταφράσεις, υποτιτλισμούς, βίντεο, έντυπα, demo trailers, διαφημίσεις και παρουσία σε τουλάχιστον 100 Φεστιβάλ το χρόνο, οργάνωση μεγάλων αναδρομικών αφιερωμάτων, εκδόσεις, πωλήσεις, κλπ.

Όλα αυτά με ελάχιστο προσωπικό και μικρά οικονομικά μέσα.

Στα χρόνια που λειτουργεί, ένας αντικειμενικός παρατηρητής μπορεί να διαπιστώσει ότι η HELLAS FILM έχει συμβάλει στο να αποκτήσει ο ελληνικός κινηματογράφος ένα διεθνές ακροατήριο, μικρό μεν αλλά υπαρκτό.

Ο ελληνικός κινηματογράφος βρίσκεται σε ένα καλό επίπεδο στην Ευρώπη, χρειάζεται τώρα ώθηση για να ανοίξει περισσότερο το βήμα του. Η Hellas Film για να μπορέσει να ανταποκριθεί στις αυξημένες ανάγκες χρειάζεται στελέχωση, μεγαλύτερο προϋπολογισμό, εκσυγχρονισμό και ένα μίνιμουμ ανεξαρτησίας για να μπορεί να κινηθεί γρήγορα και αποτελεσματικά, ακολουθώντας τους ρυθμούς των άλλων ευρωπαϊκών χωρών.

“Οι υπηρεσίες προώθησης μπορούν να ανοίξουν πόρτες και να οδηγήσουν την ταινία στη σωστή κατεύθυνση, όμως η ταινία θα κινηθεί με τη δική της δυναμική και αν πράγματι έχει κάτι να πει.”



Αλέξανδρος και Αϊσέ

του Δημήτρη Κολλάτου

Ο Αλέξανδρος γνωρίζει την Αϊσε και οι δύο νέοι ερωτεύονται. Αρχικά δεν ξέρει κανείς τίποτα για τον άλλον. Αυτός όμως είναι χριστιανός και αυτή μουσουλμάνη. Η αποκάλυψη αυτή δεν τους αποδαρύνει αρχικά, οι δικό τους όμως θα έχουν διαφορετική γνώμη. Και ακόμα περισσότερο τόσο η χριστιανική όσο και η μουσουλμανική ηγεσία που θα πολεμήσει με κάθε τρόπο έναν τέτοιο γάμο.

Ο Δημήτρης Κολλάτος παίρνοντας αφορμή από τον έρωτα των δύο νέων ανδρών και με ιδιαίτερα έντονο ύφος μιλά για το θρησκευτικό και περισσότερο το πολιτικό κατεστημένο της περιοχής. Μια ταινία με πισωγυρίσματα στο παρελθόν για να διηγηθεί ιστορικά γεγονότα που υποστηρίζεται από ένα μεγάλο επιτελείο ηθοποιών, ανάμεσά τους και τον Κώστα Χατζηχρήστο στον τελευταίο κινηματογραφικό ρόλο της καριέρας του.

Ένα σχόλιο στην πολιτική, που εξακολουθεί κάποιες φορές να επηρεάζει τις ζωές των ανθρώπων.

B.P.



Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 17:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ο έρωτας σαν ο μεγαλύτερος θεός

Δημήτρης Κολλάτος, σκηνοθέτης

Πως γεννήθηκε η ιδέα της ταινίας;

Υπήρχε ένα δημοσίευμα της εφημερίδας ΧΡΟΝΟΣ, μιας τοπικής εφημερίδας της Κομοτηνής και ασφαλώς οι εικόνες της κλεισμένης στο γκέτο μουσουλμάνας γυναίκας. Ο Έρωτας είναι για εμάς τους Έλληνες μεγάλος Θεός. Ήμασταν Έλληνες προτού γίνουμε Χριστιανοί, με ερέθισε λοιπόν η ιδέα να δω τι θα γινότανε στην περίπτωση ενός μεγάλου έρωτα δυο νέων ανθρώπων στην Κομοτηνή. Είχα γράψει ένα μυθιστόρημα, τώρα το ολοκλήρωσα και θα βγει από τις εκδόσεις Λιβάνη. Σε αυτό βασίστηκε, και στο πολύ μεγάλο υλικό που κινηματογράφησα για τη Θράκη. Ο έρωτας του Αλέξανδρου και της Αϊσέ είναι περισσότερο σαρκικός, από πνευματικός, αλλά εγώ δεν περιφρονώ, το αντίθετο, θεωρώ πολύ μεγάλη υπόθεση αυτό που λέμε σαρκικό έρωτα. Η ερωτική πράξη, όταν δεν γίνεται επί πληρωμή, είναι ευλογία θεού. Δυο νέα παιδιά λοιπόν, όμορφα, ξεχνάνε τις θρησκευτικές και κατορθώνουν να ζουν το μεγάλο έρωτα μέσα στο θρησκευτικό φανατισμό που όμως υπάρχει. Δεν είναι μόνο το Ισλάμ και η Ορθοδοξία, υπάρχει και το τουρκικό προξενείο της Κομοτηνής, η αδυναμία της ελληνικής κυβέρνησης να εγγυηθεί την ελευθερία των παιδιών της στην ίδια μας τη χώρα.

Η ταινία σας είναι μια ερωτική ιστορία κι ένα σχόλιο για την πολιτική-θρησκευτική κατάσταση στη Θράκη. Σε ποιο από τα δύο προσπαθήσατε να δώσετε ιδιαίτερο βάρος;

Η ταινία δεν είναι πολιτική. Είναι ερωτική, το κέντρο βάρους της είναι ο έρωτας. Ο έρωτας αγκαλιάζει το

θάνατο, περνάει το θάνατο, είναι πάνω από θρησκείες, απελευθερώνει τον άνθρωπο από τους φόβους, τις χυδαίότητες της καθημερινότητας, όμως η πολιτική υπάρχει. Τα δύο νέα παιδιά είναι Θρακιώτες. Χριστιανός αυτός, μουσουλμάνη εκείνη. Η πολιτική που μισεί κάθε τι το ωραίο, το ελεύθερο, θα χρησιμοποιήσει το θρησκευτικό φανατισμό για να τσακίσει τον έρωτά τους, προσπαθώντας να εκμεταλλευτεί την αγάπη τους. Είναι ο έρωτας μεγαλύτερος θεός από το Χριστό; Από τον Αλλάχ; Για τον Αλέξανδρο και την Αϊσέ, σίγουρα ναι. Όμως στη Θράκη η Τουρκία προσπαθεί να εκμεταλλευτεί το Ισλάμ, προωθώντας τις πιο ακραίες θέσεις τους. Ο έρωτας με άπιστο καταδικάζεται βαριά από το κοράνι. Και το κοράνι ακούγεται συνέχεια στη γη του Ορφέα. Ξεχάσαμε τα τραγούδια του, την υπέροχη ερωτική ιστορία του Ορφέα.

Από την προσωπική σας εμπειρία ποιά είναι η θέση της γυναίκας στη Θράκη;

Η μουσουλμάνη γυναίκα της Θράκης είναι πολίτης Γ κατηγορίας. Δεν έχει τα ίδια δικαιώματα. Ένα παράδειγμα: αν ένας Μουσουλμάνος πεθάνει και έχει δύο παιδιά, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, το κορίτσι θα πάρει τα μισά από τον αδελφό της. Δύο μερίδες ο άντρας, μία η γυναίκα. Για τη μουσουλμάνη γυναίκα της Κομοτηνής το ελληνικό σύνταγμα δεν ισχύει, το κοράνι αποφασίζει. Ο μουσουλμάνος άντρας, πατέρας, α-

δελφός, σύζυγος έχει συνηθίσει να θεωρεί τη γυναίκα σκεύος ηδονής που του έστειλε ο Αλλάχ μαζί με τα άλλα οικιακά αγαθά, την καστίκα και τη γελάδα.

Στην ταινία συμμετέχει μια πλειάδα γνωστών ηθοποιών σε χαρακτηριστικούς ρόλους. Πόσο εύκολο ήταν να τους πείσετε να δουλέψουν μαζί σας και ποια η εμπειρία από τη συνεργασία σας;

Δεν είχα καμιά δυσκολία να τους πείσω. Τη θέλανε την ταινία. Ο Λυκούργος Καλλέργης ήταν ένα μήνα στο γύρισμα, πρώτος σηκώνόταν και τελευταίος έφευγε. Ο Ανδρέας Μπάρκουλης δεν σταμάτησε τα γυρίσματα παρ' όλους τους φοβερούς πόνους στη μέση του. Ο Σπύρος Φωκάς ήταν μαζί μου από τότε που το πρόσωπο του Κεμάλ Ατατούρκ πολλά χρόνια πριν, είχε γίνει θέμα σε τηλεοπτική εκπομπή. Ο Κώστας Χατζηχρήστος ήταν ο φίλος μου. Δεν μου έδωσε μόνο το μεγάλο ταλέντο του, αλλά μου έδωσε και την ψυχούλα του. Σχεδιάζαμε να κάνουμε κι άλλη ταινία με θέμα τον ήρωα Θύμιο, σήμερα, στην Αθήνα που ζούμε και με την ηλικία που είχε. Η Τασσά Καββαδία, ο Γιάννης Ζουγανέλης, ο Γιώργος Μούτσιος, ο Παύλος Κοντογιαννίδης, ο Γιώργος Παπαζήσης ήτανε όχι μόνο συνεργάτες και ερμηνευτές, αλλά σύντροφοι στην περιπέτεια αυτή, που κράτησε έξι χρόνια. Θα είμαστε το Σάββατο όλοι μαζί, θα λέει ο Κώστας Χατζηχρήστος που με αυτόν αρχίζει η ταινία.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητός

ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Θεόδωρος Γρηγοριάδης

για την ταινία *Οι ακροβάτες του κήπου*

Ένας κόσμος και δυο παράλληλες δράσεις. Οι μικροί και οι μεγάλοι, δυο κόσμοι που, ενώ αλληλεξαρτώνται, θα έλεγε κανείς ότι δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους. Άραγε ποιος είναι ο πιο ανώδυνος κόσμος αλλά και ποιος φτιάχτηκε για να βασανίζει τον άλλο; Στο σόι της ταινίας (καθαρό στοιχείο ελληνικότητας) η κατάρα της γιαγιάς, που δεν έδωσαν στο αγόρι το όνομα που θεσμικά επιβαλλόταν, θα κυριαρχήσει ως το «κακό» από την αρχή μέχρι το τέλος δίνοντας έτσι και μια αφηγηματική βάση στο σενάριο.

Χρήστος Α. Χωμενίδης

για την ταινία *Κάτω από τ' άστρα*

Το θαυμαστό έγκειται στο βλέμμα του σκηνοθέτη: Απαλλαγμένο από ιδεολογικές είτε αισθητικές προκαταλήψεις, είναι έτοιμο να καταγράψει οτιδήποτε θα ξετυλιχθεί μπροστά του. Τα τοπία εμφανίζονται σαν να μην έχουν ξαναφωτογραφηθεί ποτέ. Οι άνθρωποι αφήνονται να κινηθούν ελεύθερα, σπασμοδικά, αντιφατικά. Αστείοι και τραγικοί ταυτόχρονα, θύτες και θύματα, ερωτεύσιμοι και απωθητικοί. Ο θεατής ξεχνά την ύπαρξη ενός γραμμένου σεναρίου κι αγωνιά για τη συνέχεια του μύθου, λες και αυτός εξελίσσεται την ώρα ακριβώς που απανθάνεται.

Τάκης Θεοδωρόπουλος

για την ταινία *Κι αύριο μέρα είναι*

Η πρώτη αρετή της ταινίας: η απλότητα της κατάστασης. Τι πιο βλακωδώς καθημερινό. Μια γυναίκα μόνη της, με το παιδί της, χωρίς οικονομική άνεση, ψάχνει καλοκαιριάτικα να νοικιάσει ένα διαμέρισμα στην Αθήνα. Κανένα δρόμο δεν έρχεται να λυτρώσει την καθημερινότητα των καταστάσεων: αυτή η γυναίκα δεν έχει σκοτώσει, δεν αισθάνεται ένοχη για τίποτα, όταν ήταν μικρή δεν την είχε βιάσει ο εξάδελφός της κάτω από τις αμυγδαλιές και γενικά δε μοιάζει να πάσχει από κανενός είδους εμμονή ή κοινωνική νευρασθένεια του τύπου «είμαι άνεργη και δε μου φτάνει το επίδομα».

Γιώργος Σκαμπαρδώνης

για την ταινία *Μπραζιλέρο*

Η κοινωνία ολόκληρη στέκει στον αέρα, πατώντας σε κραυγαλέα ψεύδη. Στριφίζονται πλαγίως, αλλά επιδέξια και ανηλεώς: η πολιτική κι ο σοσιαλισμός, η αστυνομία, τα μέσα ενημέρωσης (κυρίως η τηλεόραση), ο αθλητισμός, η διαπλοκή, η διαφθορά και η συναλλαγή, η μετανάστευση και ο τρόπος που την αντιμετωπίζουμε, οι καθημερινοί μύθοι και οι μεγάλες βεβαιότητες, ο Πολιτισμός και η Τέχνη, η πατρίδα και το έθνος, η Ευρώπη και η λογικότητα, κυρίως η επίκλησή τους με στόχο την κοινωνική κονόμα ή την πολιτική εκμετάλλευση.

Το μόνον της ζωής του ταξείδιον

του Λάκη Παπαστάθης

Ένα γοητευτικό, εξωτικό σχεδόν, παραμύθι.

Ο συγγραφέας Γεώργιος Βιζυηνός κλείνεται σε ψυχιατρικό άσυλο, μετά το ξέσπασμα του ερωτικού του πάθους για τη δωδεκάχρονη Μπετίνα. Στο ψυχιατρείο ο συγγραφέας αρχίζει να αφηγείται Το μόνον της ζωής του ταξείδιον, ένα από τα πρώτα του διηγήματα. Η ιστορία του βιβλίου γίνεται εικόνα για να μας αφηγηθεί τη ζωή ενός μικρού ραφτόπουλου στην Κωνσταντινούπολη και τις ιστορίες του παππού του. Ιστορίες για μακρινά ταξίδια, που όμως όπως αποκαλύπτεται, δεν πραγματοποιήθηκαν ποτέ. Ιστορίες που είναι αφορμή για να ξετυλιχτούν τα όνειρά του, που κινούνται ανάμεσα στο ρεαλισμό και το παραμύθι.

Ο Λάκης Παπαστάθης δίνει μορφή σε ένα από τα ομορφότερα διηγήματα του συγγραφέα, με γυρίσματα στην Κωνσταντινούπολη και τον Ηλία Λογοθέτη να ερμηνεύει με μοναδικό τρόπο τον Γεώργιο Βιζυηνό.

B.P.



Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

Λάκης Παπαστάθης, σκηνοθέτης

Για το νέο ελληνικό σινεμά

Έρχομαι σήμερα 20 χρόνια μετά τον *Καιρό των Ελλήνων* και 14 μετά το *Θεόφιλο*. Είναι τελικά δύσκολο να κάνει κανείς ταινία στην Ελλάδα. Είχα κάπως ξεκόψει αλλά μπαίνοντας ξανά στη διαδικασία για *Το μόνον της ζωής του ταξείδιον*, κατάλαβα πως είναι ζωντανή η ελληνική κινηματογραφία. Υπάρχουν καταπληκτικοί οπερατέρ, ενδυματολόγοι, ηθοποιοί, υπάρχει μαγιά δηλαδή για να ξαναγεννηθεί κατά την άποψή μου το νέο ελληνικό σινεμά.

Για τους συνεργάτες του

Είχα σπουδαίους συνεργάτες, σπουδαίους τεχνικούς, σπουδαίους ηθοποιούς, οι οποίοι δεν ακολούθησαν σώνει και καλά τις οδηγίες μου. Είχαν τη δική τους αυτονομία, το δικό τους λόγο πάνω στην ταινία και τις πιο πολλές φορές προσπαθούσα να βρω εγώ τη δική μου ακρίβεια, προσπαθώντας να καταλάβω ένα φωτισμό, ένα ντεκόρ ή μια κίνηση ενός ηθοποιού.

Για το ρόλο του παιδιού

Βασική επιλογή της ταινίας είναι ότι το παιδί, το μικρό Γιωργή τον παίζει ένα κορίτσι. Κι αυτό γιατί η μεγάλη ενοχή του Βιζυηνού ήταν νομίζω το ότι γεννήθηκε αγόρι. Άκουσε τη μάνα του κάποια στιγμή στην εκκλησία της Βιζύης όταν ήταν μικρός να λέει «πά-

ρε μου οποιοδήποτε παιδί και φέρε μου ένα κορίτσι». Η μάνα του κατά λάθος είχε σκοτώσει ένα παιδί της, το είχε πλακώσει όταν κοιμότανε και ήθελε να ξανάρθει στον κόσμο ένα κορίτσι. Και αντ' αυτού ήρθε ο ποιητής ο Γεώργιος Βιζυηνός. Αυτό νομίζω είναι καθοριστικό για τη ζωή του Βιζυηνού και το συγγραφικό του έργο.

Για τους ηθοποιούς

Ωστόσο το γεγονός ότι διαλέξαμε ένα κοριτσάκι που είναι η Φραγκίσκη Μουστάκη, δεν έλυνε όλα τα προβλήματα. Πέρασε κυριολεκτικά σαν από δραματική σχολή για τέσσερις μήνες, διδάχτηκε από τη Ρούλα Πατεράκη, έκανε μαθήματα υποκριτικής και η Ρούλα ήταν μαζί του στα γυρίσματα της ταινίας. Με τον Ηλία Λογοθέτη τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά. Είχα την αίσθηση ότι επικοινωνούσα με μια ιδιοφυΐα. Ο λόγος, η επικοινωνία μας ήταν εντελώς ρηξικέλευθη. Δε μιλούσαμε για το έργο, αλλά για παράλληλα, διπλανά θέματα. Ο τρόπος επίσης που έπαιζε ήταν μια αποκαλυπτική διαδικασία, δεν ήταν ποτέ ο ίδιος.



Επιμέλεια: Βαγγέλης Ρητάς

Στάκαμαν

του Αντώνη Καφετζόπουλου



Αντώνης είναι ένας σεμνός και μετρημένος καθηγητής μαθηματικών. Κληρονομεί στην Καστοριά μια πατροπαράδοτη οικογενειακή επιχείρηση, ένα γουναράδικο και ένα αρχοντικό υπό τον όρο να αναλάβει την προστασία δυο τροφίμων κάποιοι γηροκομείου εις εκ των οποίων είναι ο πραγματικός του πατέρας. Ο Αντώνης επείγεται να αποδεχθεί την υπάρχουσα κληρονομιά αφού κινδυνεύει να χάσει την μονακριβή του κόρη από την πρώην γυναίκα του η οποία διεκδικεί την επιμέλεια της. Ξεκινάει λοιπόν με συνεπιβάτες την έφηβη κόρη του και τους υποψήφιους πατεράδες του ένα ταξίδι με προορισμό την Καστοριά. Στην πορεία όμως συναντά απίστευτες περιπέτειες που τον βγάζουν από τον δρόμο του και τον οδηγούν στην απώλεια του στόχου του. Ή μήπως όχι; Συνεργαζόμενος στο σενάριο με τη Ρίκα Βαγιάνη και τον Θοδωρή Αδερίδη, συνεργαζόμενος με τους συναδέλφους ηθοποιούς Σπύρο Καλογήρου, Δημήτρη Καλιβκά και τη νεαρά αλλά πολλά υποσχόμενη Δάφνη Κουτσαφτή, ο σκηνοθέτης Αντώνης Καφετζόπουλος έφτασε στην αξιοσέβαστη ταμειακή επιτυχία των 300.000 εισιτηρίων την περασμένη χρονιά.

N.P.

Αντώνης Καφετζόπουλος, σκηνοθέτης

[...] Μου αρέσει και να παίζω και να σκηνοθετώ. Κατά τη γνώμη μου δεν υπάρχει θέμα επιλογής. Ο ηθοποιός ξεδιπλώνει τη δουλειά του πάνω στη σκηνή, στο θέατρο, ο σκηνοθέτης στον κινηματογράφο. Το σινεμά είναι μια δουλειά με πολλά επίπεδα και απαιτεί τη συνεργασία πολλών ανθρώπων.

[...] Είμαι ένας αναγνωρίσιμος άνθρωπος και αυτό ως ένα σημείο βοήθησε στην προώθηση της ταινίας. Από εκεί και πέρα η ταινία έχει σπουδαίους ηθοποιούς, εξαιρετικούς τεχνικούς οι οποίοι βοήθησαν στο έπακρο για την επιτυχία της.

[...] Μια ταινία που βγαίνει πρώτα στους κινηματογράφους πρέπει πιστεύω να πηγαίνει μετά στο φεστιβάλ γιατί είναι μια γιορτή, είναι ένας τόπος συνάντησης όπου μπορείς να βρεις ανθρώπους που μοιράζονται τις ίδιες αγωνίες με σένα. Ελπίζω το *Στάκαμαν* να επικοινωνήσει με το κοινό του φεστιβάλ.

Γιάννης Τσιτσόπουλος, μοντέρ

[...] Το μοντάζ δεν είναι μόνο μια σπουδαία υπόθεση αλλά το αναγκαίο στάδιο για την ολοκλήρωση ενός κινηματογραφικού και τηλεοπτικού έργου. Δυστυχώς στην Ελλάδα το μοντάζ δεν αποτελείται από μια ομάδα ανθρώπων αλλά τις περισσότερες φορές από ένα άτομο που όχι μόνον δεν αναγνωρίζεται αλλά και δεν αμοιβεται όπως πρέπει.

[...] Με τον Αντώνη Καφετζόπουλο γνωριζόμαστε από το 1980 όταν εγώ έκανα μοντάζ στην ταινία *Παραγγελιά* και εκείνος πρωταγωνιστούσε. Έκτοτε κάναμε πολλές ταινίες μαζί εγώ ως μοντέρ και εκείνος ως πρωταγωνιστής. Ο λόγος που με διάλεξε πιστεύω ότι είναι γιατί έχουμε μάθει να μιλάμε την ίδια γλώσσα επαγγελματικά και φιλικά.

Συνεντεύξεις: Νίκος Πουρλιάρης

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Γιώργος Παπαδόκης μιλά για τη μουσική της ταινίας

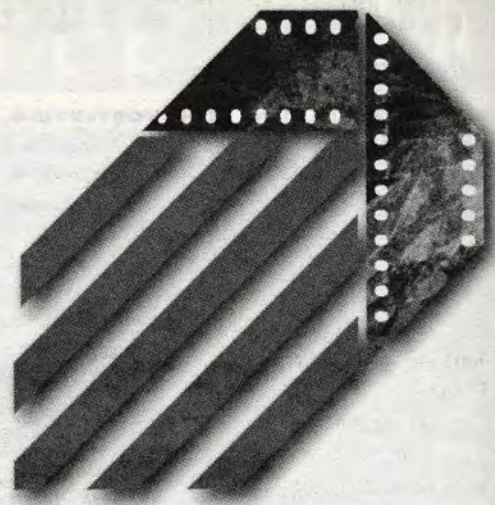
[...] Το περιεχόμενο της μουσικής που έγραψα για την ταινία *Το μόνον της ζωής του ταξείδιον* - αν μας επιτραπεί να θεωρήσουμε τη μουσική μιας ταινίας ως αυτόνομο έργο - αντλείται κυρίως από την προσωπικότητα του Βιζυηνού, όπως αυτή αποδίδεται από τον ερμηνευτή. Υπάρχουν όμως κι άλλοι παράγοντες που νομίζω πως επέδρασαν, όπως είναι οι προφορικές περιγραφές του σκηνοθέτη, περί του πώς εκείνος έβλεπε τον ήρωά του, περιγραφές που έγιναν πολύ πριν υπάρξει το σενάριο, πολύ πριν γίνει ορατή η πραγματοποίηση της ταινίας. Προσπάθησα να ακολουθήσω την απόπειρά του να διεισδύσει στον εσωτερικό πυρήνα της προσωπικότητας όχι μόνο του προσώπου του Βιζυηνού, αλλά και του συγκεκριμένου κινηματογραφικού χαρακτήρα που επιχειρούσε να δημιουργήσει. Εκτός από αυτό, δεν θα μπορούσα να πω ότι δεν βοήθησαν ή δεν επέδρασαν κι άλλα στοιχεία, όπως η εποχή, η γλώσσα του διηγήματος, το περιβάλλον (όπως αυτό φαίνεται στην ταινία, αλλά και όπως υπάρχει στη φαντασία του καθενός), η εικόνα, το χρώμα και το φως της ταινίας. Κι όταν λέω «βοήθησαν» εννοώ πως όλα αυτά μου έδιναν κατευθύνσεις που αισθανόμουν ότι έπρεπε να ακολουθήσω, αλλά και άλλες που έπρεπε να αποφύγω. Για παράδειγμα ο κοινωνικός χώρος, ο χρόνος και συχνά ο λόγος, υπέβαλαν ιδέες, ίσως και απαιτήσεις, να στραφεί κανείς με άμεσο τρόπο προς έναν - θα λέγαμε - ιδιωτικό ήχο, ο οποίος θα ήταν με κάποια έννοια «εμβαπτισμένος» στην παράδοση των τόπων που αποτελούν το θέατρο των γεγονότων. Όμως αυτό το θεώρησα όχι μόνο εύκολη αλλά και απολύτως περιττή, ή καλύτερα ξένη γραφικότητα. Αντίθετα η φωτογραφία, η οπτική εντύπωση από τις εικόνες, τα πλάνα, υπήρξαν για μένα εξαιρετικά χρήσιμη βάση για το, αν μπορώ να το πω έτσι, τελικό «φινίρισμα» των μουσικών κομματιών που αρχικά μετά φόβου και αργότερα με περισσότερο θάρρος δοκίμαζα να συνοδέψω τις εικόνες...

[...] Για τη μουσική ή καλύτερα τη γενική ηχητική συνοδεία των εικόνων, θα μπορούσα να σας πω γενικά πως είναι ένα από τα μεγαλύτερα και λεπτότερα ζητήματα αρμοδιότητας πρωτίστως των κινηματογραφιστών. Στον πραγματικό κόσμο σε κάθε εικόνα αναλογεί κι ένας ήχος. Ένα ηχητικό «οικοσύστημα», που έχει το παράδοξο ιδίωμα να αποτελεί και ταυτόχρονα να μην αποτελεί, «πιστοποιητικό ταυτότητας» αυτής της εικόνας. Στον πραγματικό κόσμο άλλοι ήχοι συνοδεύουν την ίδια εικόνα το πρωί κι άλλοι το βράδυ. Για την ακρίβεια, εκατομμύρια διαφορετικές ηχητικές και μουσικές εκδοχές μπορεί να αποτελούν τη ρεαλιστική συνοδεία μιας εικόνας. Αν αυτό μοιάζει περίπλοκο για τον κινηματογραφιστή που καταγράφει την πραγματικότητα, πόσο μάλλον για τον σκηνοθέτη που θέλει, ως πούμε, να «οδηγήσει» τις εντυπώσεις του θεατή. Η φύση κάνει αφύσικες επιλογές, άρα εκ των πραγμάτων βαρυσήμαντες. Μου φαίνεται πως η μουσικοηχητική συνοδεία του κινηματογραφικού έργου είναι ένα αρκετά κρίσιμο στοιχείο για να το εμπιστευθεί κανείς εξ ολοκλήρου σε έναν μουσικό, όσο καλός μουσικός κι αν είναι. Κι απ' την άλλη πάλι, αρκετά επικίνδυνο αν κατακυριευθεί από ενδεχόμενες μουσικές προτιμήσεις -ειδών και στυλ- του σκηνοθέτη.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Πέρα από τα σύνορα
κινηματογραφική πολιτική στην Ευρώπη και τον κόσμο

- SEE Cinema Network, το Κινηματογραφικό Δίκτυο της ΝΑ Ευρώπης
- διεθνή συνέδρια και εργαστήρια
- συναντήσεις και συνεργασίες



Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Δίπλα στους νέους
κινηματογραφιστές
για το μέλλον της ελληνικής κινηματογραφίας

- χρηματοδοτικά προγράμματα
- διακρίσεις-κίνητρα
- βραβεία
- υποτροφίες

Filmcenter

το εναλλακτικό δίκτυο αιθουσών

- Απόλλων, Άστρον, Τριανόν, Γκι Παλαί, Αφαία
- ελληνικός και ξένος ποιοτικός κινηματογράφος
- πολιτιστικές εκδηλώσεις

Επικοινωνία
με τους επαγγελματίες και το κοινό

- περιοδικό *ΕΚΚεντρικά*
- περιοδικό *GFC-Hellas Film*
- δικτυακός τόπος www.gfc.gr
- κατάλογοι ταινιών
- μονογραφίες σκηνοθετών
- ειδικές εκδόσεις

Ενίσχυση της ελληνικής
κινηματογραφίας
για τη δημιουργία και την ανάπτυξη

- χρηματοδοτικά προγράμματα για ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ, κινούμενα σχέδια, ταινίες για παιδιά και νέους
- εργαστήριο σεναρίου
- στήριξη της ανεξάρτητης παραγωγής και του Έλληνα δημιουργού

Προώθηση της ελληνικής ταινίας
στην Ελλάδα και το εξωτερικό

- προώθηση και διαφημιστική προβολή
- υποστήριξη της διανομής στις αίθουσες
- πωλήσεις στην Ελλάδα και τις διεθνείς αγορές
- προβολή και προώθηση στα διεθνή φεστιβάλ
- αξιοποίηση ευρωπαϊκών προγραμμάτων
- οργάνωση αφιερωμάτων, αναδρομών και εκδηλώσεων

στηρίζοντας τον ελληνικό κινηματογράφο



ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Πανεπιστημίου 10, 10671 Αθήνα • Τηλ. 010-3631733, 010-3634586, Fax: 010-3614336 • www.gfc.gr • e-mail: info@gfc.gr

Το καλοκαίρι της Άννας / Anna's summer

της Jeanine Meerapfel (Γερμανία/Ελλάδα/Ισπανία, 2000)

Η Άννα περνά το καλοκαίρι της σ' ένα ελληνικό νησί στο πατρικό της σπίτι. Ο πατέρας της ήταν Έλληνας Εβραίος, η μητέρα της Ισπανίδα και ο άντρας της Γερμανός. Οι δυο τελευταίοι δεν έχουν πολύ καιρό που πέθαναν και η Άννα πρέπει να κανονίσει τις λεπτομέρειες της κληρονομιάς, να ξεπεράσει το καμό των αγαπημένων της προσώπων και να αποφασίσει τι θα κάνει με την υπόλοιπη ζωή της. Η ταινία με διαρκή πιωγυρίσματα στο χρόνο ξεδιπλώνει τις αναμνήσεις της Άννας από την παιδική της ηλικία και φέρνει στο φως άγνωστα στιγμιότυπα από τη ζωή των δικών της.

Ταυτόχρονα παρακολουθεί τη ζωή της Άννας κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού στις σχέσεις της με τους φίλους της στο νησί, καθώς κι έναν έρωτα που θα ζήσει.

Η Γερμανίδα σκηνοθέτης Jeannine Meerapfel κάνει μια ταινία που το μεγαλύτερο μέρος της εκτυλίσσεται στην Ελλάδα, με την Ισπανίδα ηθοποιό Angela Molina στον πρωταγωνιστικό ρόλο, αλλά και πολλούς Έλληνες ηθοποιούς όπως το Δημήτρη Καταλειφό, τη Θέμιδα Μπαζάκα, τον Άγη Εμμανουήλ, αλλά και τη Δέσπω Διαμαντίδου σε μια από τις σπάνιες πια εμφανίσεις της στον κινηματογράφο.

Σημειώνουμε ότι στην προβολή της ταινίας σήμερα το βράδυ θα παραβρεθεί και η Angela Molina.

B.P.



Jeanine Meerapfel

Σπούδασε στη Σχολή Δημοσιογραφίας του Μπουένος Άιρες και στο Ινστιτούτο Κινηματογράφου της Hochschule für Gestaltung του Ουλμ. Από το 1968 εργάζεται ως σκηνοθέτης και σεναριογράφος. Από το 1970 έως το 1980 εργάστηκε ως κριτικός κινηματογράφου σε εφημερίδες και περιοδικά, ενώ από το 1990 είναι καθηγήτρια στο Τμήμα Κινηματογράφου της Ακαδημίας Τεχνών Media της Κολωνίας. Οι ταινίες της έχουν προβληθεί και βραβευτεί σε πολλά διεθνή φεστιβάλ.



Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Φλώρος Φλωρίδης μιλά για τη μουσική της ταινίας

[...] Στο *Καλοκαίρι της Άννας*, έχουμε να κάνουμε με μια ταινία μνήμης και βεβαίως η μνήμη λειτουργεί με άναρχο τρόπο. Αυτό σημαίνει διάφορα χρονικά επίπεδα στα οποία προσπάθησα να δώσω λύσεις μουσικές. Έτσι ένα επίπεδο είναι η παρουσία των φαντασμάτων-συγγενών, κάτι που συμβαίνει στο παρόν, εδώ υπάρχουν τα διάφορα θέματα των μπάσων κλαρινέτων. Ένα άλλο επίπεδο αφορά στη φανταστική μνήμη της ηρωίδας, δηλαδή στις καταστάσεις του παρελθόντος όπου η ίδια ήταν απύουσα και προσπαθεί εκ των υστέρων να αναπλάσει (σκηνές για παράδειγμα που αφορούν τους γονείς της και εξελίσσονται στο Νταβός και το Λονδίνο). Εδώ εκτός από τα επιμέρους τμήματα έχουμε και ένα αυτοσχεδιαστικό κομμάτι που λειτουργεί σαν υπόστρωμα και προσπαθεί να δώσει την ιδιαιτερότητα της μνήμης. Σ' ένα άλλο, τρίτο επίπεδο πάμε στην πραγματική μνήμη κι εκεί το πρόβλημα αντιμετωπίζεται με τα διάφορα light-motifs που ανήκουν στις σχέσεις της με τα πρόσωπα (Max, πατέρας, μητέρα)...

[...] στην ταινία υπάρχουν θέματα-γέφυρες που συγκολλούν μια σειρά σκηνών και βοηθούν στην αφήγηση και το ρυθμό της ταινίας. Υπάρχει μουσική source, όπως το χασάπικο, το disco, το σκυλάδικο...

[...] όλη η μουσική είναι κατασκευασμένη με ακουστικά όργανα λόγω του ύφους της ταινίας και αποφεύγονται οι βαρείες ενορχηστρώσεις λόγω της λιτότητας και μοναχικότητας των προσώπων και των καταστάσεων...

[...] γενικά η μουσική προσπάθησε να υπηρετήσει τη συγκεκριμένη ταινία και όχι τις καλλιτεχνικές ανησυχίες του κατασκευαστή της, μια άποψη που θα μπορούσε να καλύψει και τον προβληματισμό μου όσον αφορά το πώς θα πρέπει να αντιμετωπίζεται η μουσική σε ταινίες, που το σενάριό τους προϋπάρχει από τη σύνθεση.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 20:00

COLLECTION 2001 - 2002

εσείς
που περνάτε τις περισσότερες ώρες σας?

στον καναπέ?

στον κήπο?

στο χεϊβόκα?

στο γραφείο?

στη σαλόνια-εστιατόριο?

The Art of Style

Όπου κι αν περνάτε τις περισσότερες ώρες σας βρείτε μαζί με ένα επιπλο **δεξίς** από τα πολυκαταστήματα οικιακού & επαγγελματικού επιπλου που είναι μαζί σας παντού.

Τώρα & 10 άτοκες δόσεις

DESIGN BUSINESS & HOME

δεξίς
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΛΟ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΓΡΑΦΕΙΟ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Μοναστηρίου 105, Τηλ. 031 516.006
ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ - ΒΕΡΟΙΑ - ΣΚΟΠΙΑ - www.thesis.com.gr

F7M
FilmFM
radio 89.4

42ο
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Το φεστιβάλ σιου αέρα!
3-19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

NEW YORK COLLEGE

Fully Recognized by the
State University of New York, New Paltz & ESC



Για πρώτη φορά
στη Θεσσαλονίκη
σπουδές πανεπιστημιακού
επιπέδου στον τομέα
του ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
και της ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

TELEVISION AND FILM STUDIES
- Bachelor σε τέσσερα χρόνια

Διδάσκουν τα μεγαλύτερα ονόματα
στο χώρο της τηλεόρασης
και του κινηματογράφου



Παντελής Βουλγαρίης



Κώστας Κουτσούρης



Αντώνης Κάκκιος

Πληροφορίες-εγγραφές: Ν.Υ.Σ., Κατσιρίδη 6 & Παπαναστασίου, Θεσσαλονίκη
τηλ. 835211, e-mail: nycth@nyc.gr



42ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

9-18 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ • 2001 • www.filmfestival.gr



ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

Μια ζωή πλούσια και πλήρης. Μια ζωή σαν χίλιες μαζί. Και την έζησε ένας άνθρωπος. Που είναι γνωστός στα μήκη και τα πλάτη της γης, που είναι χρόνια τώρα, σε κάθε γωνιά της γης ο δημιουργός σύμβολο του ελληνικού πολιτισμού. Ο κινηματογράφος του χρωστά μερικές από τις καλύτερες μουσικές που έντυσαν τις εικόνες του. Και δεν υπάρχει ίσως πιο ειλικρινής και άμεση απάντηση από εκείνη που έδωσε κάποτε ο Μίκης Θεοδωράκης όταν τον ρώτησαν γιατί έγραφε μουσική για τον κινηματογράφο. «Μα, γιατί αγαπώ τον κινηματογράφο!», απάντησε, με τον πιο απλό και φυσικό τρόπο στον κόσμο.

Μίκης Θεοδωράκης

Από το 1952 έως σήμερα έχει γράψει τη μουσική για πάνω από τριάντα ταινίες της παγκόσμιας κινηματογραφικής παραγωγής. Τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '50 τον βρίσκουν στην Αθήνα να εργάζεται ως συνθέτης και μουσικοκριτικός—σε διάφορες αριστερές εφημερίδες— με το ψευδώνυμο «Δαφνιώτης». Η πρώτη ταινία στην οποία γράφει μουσική είναι η *Εύα* της Μ. Πλυτά, στην ίδια ταινία εμφανίζεται για πρώτη φορά και η επόμενη ακριβώς το *Συμπόλιο* του Γκρεγκ Τάλλας. Ένα χρόνο πριν φύγει για το Παρίσι, το 1953, γράφει τη μουσική για μια ταινία του Ντ. Δαδής *Ο γολγοθάς μιας ορφανής*. Ο δικός τους γολγοθάς για να γυριστεί η ταινία δεν ήταν μικρότερος! Η ηχογράφιση της μουσικής της ταινίας γινόταν στο σπίτι(!), του ηχολήπτη, το μωρό κοιμόταν σε μια γωνιά του σπιτιού, ο Δ. Φάμπας, ο σπουδαίος αυτός μουσικός, έπαιζε και το σπίτι το ζέσταινε μια ξυλόσομπα...

Σε λίγα χρόνια αρχίζει και η διεθνής του καριέρα στην κινηματογραφική μουσική. Η μεγάλη επιτυχία έρχεται με την ταινία *Honeymoon* (1959), του Michael Powel. Η μουσική της ταινίας γυρίζει όλο τον κόσμο και το ομώνυμο τραγούδι της ταινίας ερμηνεύουν πολλοί ερμηνευτές μεταξύ αυτών η Γιοβάννα, σε εντοχίστρωση από τον Χατζηδάκι, αλλά και οι... Beatles!

Οι μουσικές του Μίκη Θεοδωράκη έχουν ήδη αρχίσει να προκαλούν το ενδιαφέρον της διεθνούς παραγωγής και το ενδιαφέρον αυτό κορυφώνεται όταν κάνει τη μουσική για τη *Φαίδρα* του Ζιλ Ντασέν (1961). Τα επόμενα χρόνια, όσον αφορά στον κινηματογράφο, είναι πολύ δημιουργικά και προσθέτουν έργα του που τον καθιερώνουν χωρίς καμιά αμφιβολία στο στερέωμα των σημαντικότερων μουσικών του κόσμου. Έτσι αρχεται η πρώτη συνεργασία του με τον Μ. Κακογιάννη, στην *Ηλέκτρα* (1962), μια ταινία στην οποία, όπως έχει πει ο ίδιος μπόρεσε να αποτυπώσει, μουσικά και ηχητικά, το 100% της άποψής του για την μουσική στον κινηματογράφο. Ακολουθούν το *Les amants de Teruel*—ποιος δε θυμάται τις ερμηνείες της Εντίθ Πιαφ σε δυο τραγούδια τους— το *Five miles to Midnight*, του Anatole Litvak, και βέβαια το 1964 τον *Ζορμπά* του Μ.Κακογιάννη, που γίνεται ταινία σύμβολο της Ελλάδας και η—μέχρι εκείνη τη στιγμή—μεγαλύτερη διεθνής επιτυχία του συνθέτη.

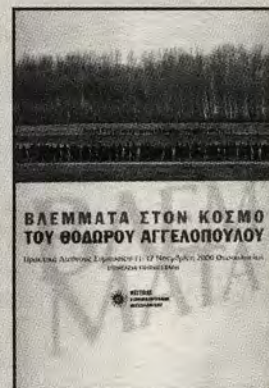
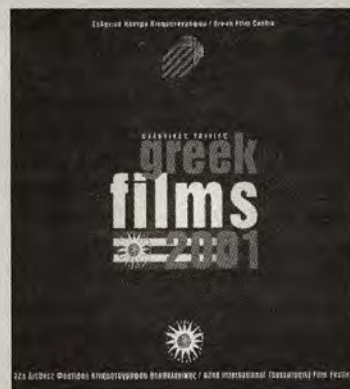
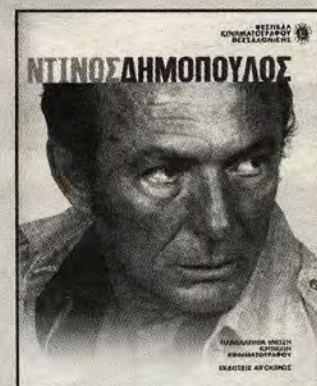
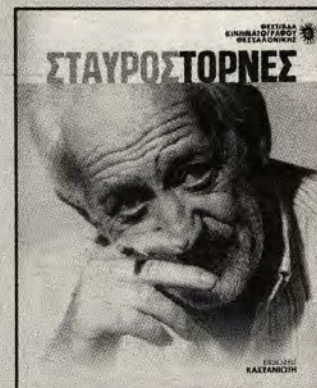
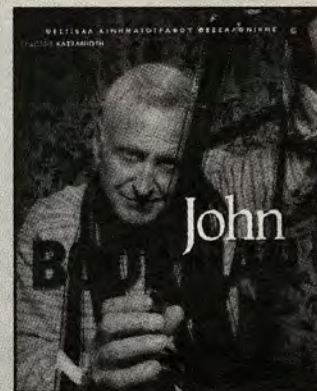
“Δεν κατάφερα να έχω με τον κινηματογράφο τη σχέση που θα ήθελα”

Ήταν τότε η περίοδος κατά την οποία θα μπορούσε να μείνει στο εξωτερικό και να συνεχίσει την καριέρα του εκεί με τις καλύτερες προδιαγραφές. Οι προτάσεις που έρχονταν ήταν εξαιρετικές, τα προτεινόμενα συμβόλαια ζηλευτά και οι αμοιβές που θα έπαιρνε αν δεχόταν αυτές τις προτάσεις συνεργασίας, μυθικές. Ποιος όμως θα μπορούσε να πείσει τον Μίκη Θεοδωράκη ότι δεν θα πήγαινε στην Ελλάδα για τα επόμενα πολλά χρόνια; Ποιος θα μπορούσε να τον πείσει να αρνηθεί, ή έστω να αφήσει για αργότερα, την πολιτική του δραστηριοποίηση στον αγώνα για την Ελλάδα, έναν αγώνα που κανείς δεν μπορούσε να ξέρει τότε ότι θα διακόπτονταν βίαια από τη χούντα. Έτσι λοιπόν εκείνη την εποχή ο Μίκης εγκαταλείπει προτάσεις και παραγωγούς και επιστρέφει στην Ελλάδα. Με τη Χούντα συλλαμβάνεται, εξορίζεται και τελικά μετά από μια πρωτοφανή διεθνή κινητοποίηση—για την απελευθέρωσή του ιδρύεται μια διεθνής επιτροπή από τον Σοστακόβιτς και στην οποία συμμετέχουν ο Άρθουρ Μίλλερ, ο Λέοναρντ Μπερνστάιν κ.ά.— του επιτρέπεται να φύγει στο Παρίσι.

Κινηματογραφικά, όσον αφορά στην συνθετική του δραστηριότητα, το 1969 είναι η χρονιά του Ζ, μιας ταινίας του Κώστα Γαβρά με σαφές μήνυμα εναντίον της χούντας των συνταγματαρχών, ενώ λίγα χρόνια μετά έρχεται η *Κατάσταση πολιορκίας* του ίδιου σκηνοθέτη. Το 1971 έρχονται οι *Τρωάδες* του Μ. Κακογιάννη, και το 1973 μια ακόμα ταινία γεμίζει από τη μουσική του, είναι η ταινία *Serpico*, του Σίντνεϊ Λιούμετ με τον Αλ Πατσίνο. Ο Μίκης Θεοδωράκης δηλώνει ότι ακόμα κι όταν έκανε μουσική για ταινίες στις ΗΠΑ ή στην Ευρώπη κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, η ψυχή του ήταν στον αγώνα κατά της χούντας. Ίσως γι' αυτό λέει «δεν κατάφερα να έχω με τον κινηματογράφο τη σχέση που θα ήθελα». Η σχέση του όμως με τον κινηματογράφο και εκείνα αλλά και τα επόμενα χρόνια, συνεχίζει τη δικιά της πορεία σε ταινίες όπως το *Actas de Marucia*, ένα φιλμ του Miguel Litin αλλά και τον *Άνθρωπο με το γαρύφαλλο*, μια ταινία του Ν.Τζήμα. Είχε να γράψει μουσική για τον κινηματογράφο πολλά χρόνια και φέτος υπογράφει ξανά τη μουσική μιας ταινίας. Πρόκειται για την ταινία *Ο έβδομος ήλιος του έρωτα*, του Βαγγέλη Σερντάρη, που προβάλλεται στο πλαίσιο του 42ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης.

Επιμέλεια: Αναστασία Γρηγοριάδου

Οι εκδόσεις του 42ου φεστιβάλ



Κυκλοφορεί

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Κοχλίας

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΟΛΔΑΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΝΑΣ ΑΙΩΝΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

1ος ΤΟΜΟΣ
1900-1970

Κοχλίας

ΧΟΡΗΓΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

ΒΙΒΛΙΟΡΥΘΜΟΣ

Βασ. Ηρακλείου 47, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ



Καμιά δέσμευση στις αλυσές

www.heineken.gr



RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!



ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΧΟΡΗΓΟΣ
RENAULT



Το απόγευμα ενός βασανιστή/Dupa amiaza unui tortionar

του Lucien Pintilie (Ρουμανία/Γαλλία, 2000)

Τους απόηχους και τα παρεπόμενα της δικτατορίας του Τσαουσέσκου καταγράφει στην τελευταία του ταινία ο Lucian Pintilie. Κεντρικό πρόσωπο σ' αυτήν είναι ο Frant Tandara, ένας πρώην βασανιστής στις φυλακές της Ρουμανίας. Τώρα είναι έτοιμος να ομολογήσει τα αδικήματά του έχει διαπράξει. Αποδέκτες της "εκ βαθέων" εξομολόγησής του είναι μια δημοσιογράφος και ένας πρώην πολιτικός κρατούμενος. Θα συναντηθούν μαζί



με τον εξομολογούμενο στο σιδηροδρομικό σταθμό του Giurgiu, όπου για μεγάλη τους έκπληξη ο Tandara τους υποδεχτεί κρατώντας μια ανθοδέσμη. Όμως η απολογία του βασανιστή γρήγορα θα καταστεί προβληματική: τον απολογισμό του ξεκινά μιλώντας για τις λιγότερο ενδιαφέρουσες στιγμές της ζωής του (την σχέση του με το στρατιωτικό πατέρα του), την εκπαίδευσή του, τις εμπειρίες του πολέμου. Τα προβλήματα επιτείνονται όταν το κασετόφωνο, που καταγράφει τα λόγια του, παύει να λειτουργεί. Η απόπειρα της δημοσιογράφου να τον πείσει και να εκμαιεύσει τα σκοτεινά σημεία της καριέρας του προκαλεί τις αντιδράσεις της γυναίκας του βασανιστή: ζητά από τους ανακριτές του να πάψουν να βασανίζουν τον άνδρα της.

Θέτοντας ως κεντρικό χαρακτήρα της δραματικής πλοκής ένα αμφιλεγόμενο πρόσωπο, ένα βασανιστή, την "σιδηρά χείρα" ενός καταπιεστικού καθεστώτος, ο σκηνοθέτης επιχειρεί μία διερεύνηση των τραυμάτων και των ανοικτών πληγών του παρελθόντος. Εξετάζει και τις δύο πλευρές, τόσο τους καταπιεζόμενους όσο και τους καταπιεστές, δίδοντας το λόγο ακόμα και σ' αυτούς που θέλουν στα αλήθεια να ξεχάσουν (τους βασανιστές). Η ευθύνη, η εννοχή, η τραυματική παιδική ηλικία στοιχειώνουν τις εικόνες της ταινίας.

Δ.Μ.

Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 15:30

Συνθήματα / Slogans

του Gjergj Xhuvani (Αλβανία/Γαλλία, 2001)

Ένας νεαρός καθηγητής βιολογίας, ο Andrea, εγκαταλείπει τα Τίρανα για ένα απομακρυσμένο χωριό. Εκεί καλείται να διδάξει στο τοπικό δημοτικό σχολείο. Όμως γρήγορα διαπιστώνει ότι η τοπική εξουσία δεν ενδιαφέρεται ιδιαίτερα, ούτε για τις επιστημονικές του ικανότητες, ούτε για τις επάρκειά του ως δασκάλου. Αυτό που απασχολεί την τοπική ηγεσία του κόμματος είναι η ικανότητά του να συνθέτει πολιτικά συνθήματα, τα οποία



να αποδίδουν με πιστότητα, ακρίβεια και συντομία τις αρχές και τα ιδανικά του κόμματος. Τα συνθήματα αυτά "γράφονται" με λευκές πέτρες στις πλαγίες των γύρω λόφων, μεταδίδοντας έτσι τα μηνύματα του κόμματος στους κατοίκους της περιοχής. Η προαναγγελλόμενη επίσκεψη ενός υψηλόβαθμου στελέχους του κόμματος προκαλεί ένταση και εγρήγορση στην τοπική ηγεσία, η οποία αποφασίζει να εντυπωσιάσει τον σημαντικό επισκέπτη με τα "μεγαλειώδη" συνθήματα.

Τοποθετημένη χρονικά στα τέλη της δεκαετίας του 70 -την εποχή δηλαδή που μεσουρανούσε στην πολιτική ζωή της Αλβανίας ο Εμβέρ Χότζα- η ταινία αποτελεί μια κωμωδία, ένα νοσταλγικό σχόλιο μιας περασμένης εποχής. Το κωμικό της οργανώνεται γύρω από τον πολιτικό παραλογισμό ενός αυταρχικού καθεστώτος. Αντιμέτωπο μ' αυτό τον παραλογισμό βρίσκεται ο νεαρός δάσκαλος, καθώς προσπαθεί να εκτελέσει τα διδακτικά του καθήκοντα. Η σκηνοθεσία αποφεύγει τις υπερβολές, επιλέγοντας μια προσέγγιση περισσότερο ευαίσθητη και ίσως νοσταλγική. Ο σαρκασμός και η ειρωνεία καθώς καταγράφει τον παραλογισμό του απολυταρχικού καθεστώτος μοιάζουν να συνιστούν έναν ιστορικό απολογισμό.

Δ.Μ.

Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 20:30

Γράμμα στην Αμερική / Pismo do Amerika

της Igljka Trifonova (Βουλγαρία, 2001)

Όταν, ένας νεαρός συγγραφέας, ζει στην Βουλγαρία. Ο καλύτερος του φίλος, ένας θεατρικός σκηνοθέτης, έχει μεταναστεύει και ζει στην Νέα Υόρκη. Η είδηση ότι έχει τραυματιστεί σοβαρά σε αυτοκινητιστικό ατύχημα αναστατώνει τον Ivan. Η απόπειρά του να ταξιδέψει στην Νέα Υόρκη για να συμπαρασταθεί στο φίλο του αποδεικνύεται ανεπιτυχής, καθώς προσκρούει στην άρνηση ενός υπαλλήλου του αμερικανικού προξενείου να του εκδώσει τη βίζα. Όμως το εμπόδιο της απόστασης δεν είναι ανυπέρβλητο για το νεαρό ήρωα: εκμεταλλευόμενος την νέα τεχνολογία αποφασίζει να στείλει στο φίλο του, ως έκφραση συμπάθειας μία βιντεοκασέτα: μια οπτική επιστολή. Στην διάρκεια της περιπλάνησής του οι στίχοι απ' ένα μισοξεχασμένο τραγούδι στοιχειώνουν τη μνήμη του. Αποφασισμένος να βρει και να καταγράψει το τραγούδι, οδηγείται στην αναζήτηση της γιαγιάς του φίλου του. Η ηλικιωμένη ζει σ' ένα μικρό χωριό και το ταξίδι του ήρωα προς τα εκεί του επιφυλάσσει κάποιες απροσδόκτες συναντήσεις.

Η Σόφια και ένα μικρό χωριό στο Πιρίν είναι, αντίστοιχα, η αφετηρία και η κατάληξη αυτού του ταξιδιού. Και ανάμεσα σ' αυτά τα δύο σημεία κρύβεται το αληθινό πρόσωπο ενός τόπου: ο χώρος και οι άνθρωποι που ζουν σ' αυτό, δηλαδή ο πολιτισμός τους, οι παραδόσεις τους, τα έθιμά τους, ο λόγος τους. Η σκηνοθεσία παρατηρεί και καταγράφει τα γοητευτικά τοπία, παράλληλα όμως εμμένει και αφιερώνει χρόνο και στους ανθρώπους: φορτηγατζήδες, αγρότες, χωρικούς. Σ' αυ-



Ταινία δρόμου ή ταξιδιωτικό ντοκιμαντέρ, η ταινία είναι η ευκαιρία για μια περιπλάνηση στην ξεχασμένη ενδοχώρα της Βουλγαρίας, σε μια χώρα σε εγκατάλειψη.

τό το ταξίδι, που ως σκοπό έχει να προσφέρει μια μικρή ανακούφιση στον ανθρώπινο πόνο, η σκιά του θανάτου πέφτει βαριά στον τόπο και στα πρόσωπα. Αντιπαραθέτοντας εικόνες από την ύπαιδρο της Βουλγαρίας με εικόνες από μια αστική μεγαλούπολη τη Νέα Υόρκη, η σκηνοθεσία ξεορκίζει το φόβο του θανάτου και αναζητά μια στάση ζωής, έναν τρόπο δηλαδή αντίδρασης απέναντι στο αναπόδραστο.

Η ταινία αποτέλεσε την εθνική συμμετοχή της Βουλγαρίας για το Όσκαρ Ξενογλωσσής ταινίας.

Δ.Μ.

Σάββατο 18 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 23:00

Igljka Trifonova

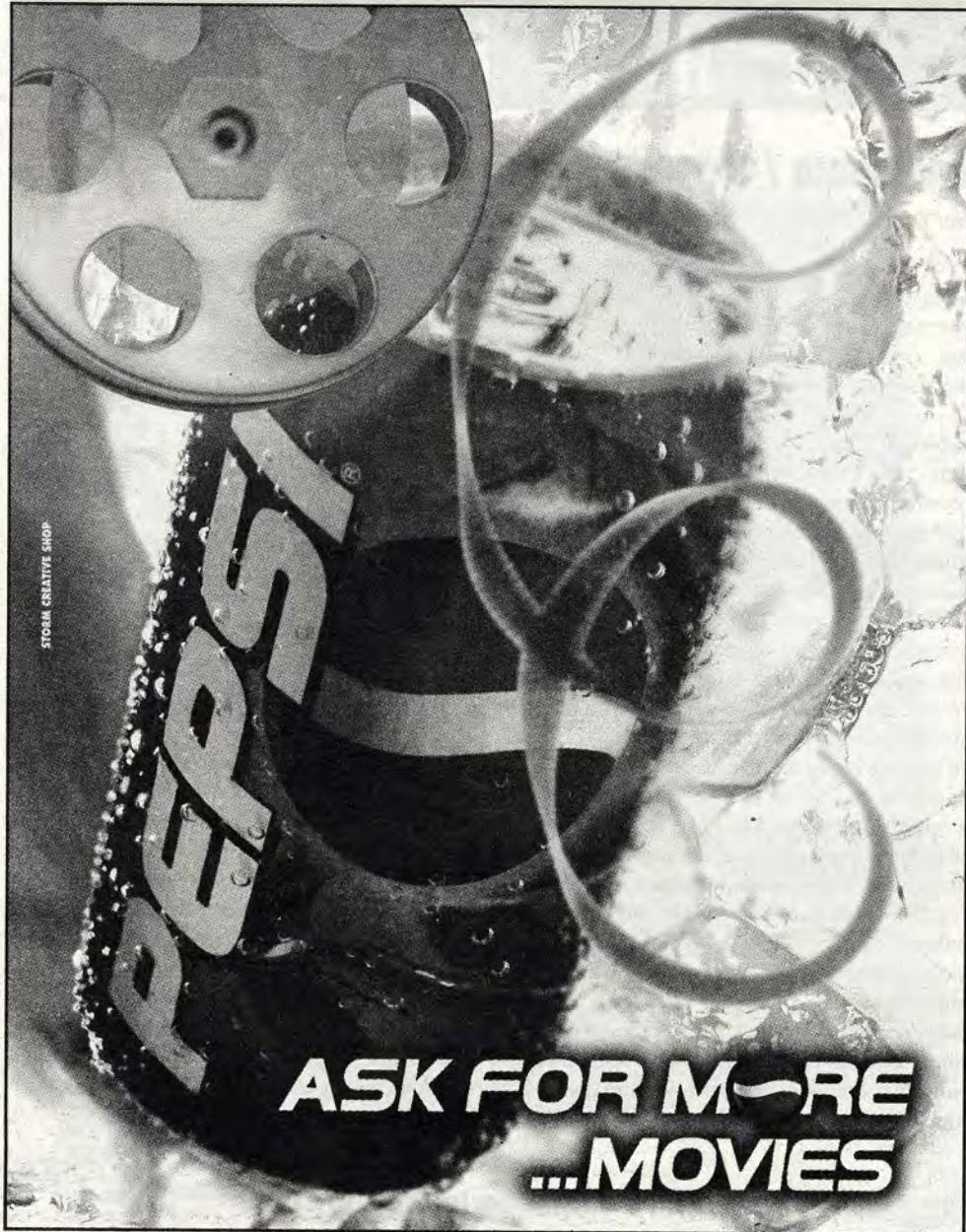
[...] Όλοι οι σκηνοθέτες γυρίζουν τις ταινίες τους για να επικοινωνήσουν με το κοινό του κόσμου. Όμως, δεν ήταν αυτή η κύρια σκέψη μου όταν ξεκινούσα να φτιάχνω την ταινία μου. Αυτό που μ' ενδιέφερε πιο πολύ ήταν να αφηγηθώ την ιστορία μου όμορφα, γι' αυτό και δούλεψα το σενάριο πέντε χρόνια. Είναι η ιστορία δύο φίλων από τη Βουλγαρία, ο ένας εκ των οποίων είναι μετανάστης στις ΗΠΑ. Η μετανάστευση είναι πολύ συνηθισμένη σήμερα στη Βουλγαρία και ένας πολύ μεγάλος αριθμός νέων παίρνει αυτήν την απόφαση.

[...] Οι ταινίες μεγάλου μήκους είναι μια ενδιαφέρουσα, αλλά και μια πολύ δύσκολη διαδικασία, γιατί πρέπει να συνεργαστείς με πολλούς ανθρώπους. Δυσκολεύτηκε πολύ να δουλέψω με τους ανθρώπους των βουλγαρικών χωριών. Όμως, τα πράγματα πήραν το δρόμο τους κι ελπίζω να αρέσει η ταινία στο κοινό. Εδώ πρέπει να αναφέρω ότι συνεργαστήκαμε μ' έναν Ολλανδό φροντιστή ήχου και η ταινία είναι πολύ καλή από ηχητική άποψη.

[...] Έχω γυρίσει πέντε ντοκιμαντέρ και η εμπειρία που απέκτησα απ' αυτά με βοήθησε πάρα πολύ. Αυτό φαίνεται στην ταινία, που είναι ένα μείγμα ντοκιμαντέρ και μυθοπλασίας. Ιδιαίτερα με βοήθησε να τα βγάλω πέρα με τους ηθοποιούς, που δεν είναι επαγγελματίες. Και, γενικά, νομίζω ότι η όλη αίσθηση που αφήνει στους θεατές οι ταινίες είναι πολύ κοντά στο ντοκιμαντέρ. Αυτό είναι ένα από τα χαρακτηριστικά που το κοινό εκτιμάει περισσότερο.

[...] Στη Βουλγαρία γυρίζεται μία ή δύο ταινίες το χρόνο. Φυσικά, είναι εξαιρετικά δύσκολο να κάνεις σινεμά υπό αυτές τις συνθήκες. Αλλά, παρά τα αυτά, έχουμε καλούς σκηνοθέτες και αξιολογούς νέους. Απλώς, λυπάμαι πάρα πολύ που τα πράγματα είναι τόσο δύσκολα γι' αυτούς που ξεκινούν τώρα. Ελπίζω στα επόμενα χρόνια η κατάσταση να βελτιωθεί. Στο παρελθόν είχαμε πιο πολύ κινηματογραφία στη Βουλγαρία. Νομίζω ότι και στο μέλλον μπορούμε να έχουμε. Και, γενικότερα, νομίζω ότι ο κινηματογράφος στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων έχει μέλλον. Είμαι σίγουρη ότι σε μερικά χρόνια το Βαλκανικό σινεμά θα αναδειχθεί ως το πιο ενδιαφέρον ολόκληρης της Ευρώπης.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός



L'INSTITUT FRANÇAIS
SOUTIENT
LE FESTIVAL
DE THESSALONIQUE



ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

420 ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

τα μεγάλα κρασιά της μεγάλης οθόνης

Ευάγγελος Τσάνιαλης α.ε.

Ο φόβος του πάθους / El sur de una pasión

της Cristina Fasulino (Αργεντινή, 2000)

Η Susan ζει μια άθλια ζωή. Είναι στην εφηβεία και εργάζεται ως μπέιμπι σίτερ, προσέχοντας ένα αγόρι, τον Felipe. Την ίδια στιγμή έχει ως εραστή τον πατέρα του μικρού. Η Susan ζει μαζί με τον πατέρα της, ένα αποτυχημένο τραγουδιστή ταγκό, σε μια πανσιόν. Η μητέρα της Susan τους εγκατέλειψε - και ο πατέρας της γρήγορα βρήκε καταφύγιο στο πιστό. Τα βράδια δουλεύουν σ' ένα νυκτερινό κέντρο, δίνοντας παραστάσεις ως χορευτές ταγκό. Όμως η σχέση κόρης-πατέρα έχει μια σκοτεινή διάσταση:



είναι αιμομικτική. Όταν αυτός θα καταλήξει στη φυλακή, τη μόνη λύση που σκέπτεται η Susan για να ξεπληρώσει τα χρέη του είναι η πορνεία. Γίνεται ερωμένη με την Lili, μια πόρνη που μένει στην ίδια πανσιόν. Η Lili είναι ό,τι φοβάται και απεχθάνεται η Susan: η φθορά του χρόνου και η άσχημη ζωή της έχει σημαδέψει το σώμα, η αποτυχία έχει τραυματίσει την ψυχή της, η αθλιότητα συνιστά την καθημερινότητά της. Η επιτυχία που θα γνωρίσει η Susan ως τραγουδίστρια ταγκό θα σημαίνει και την εγκατάλειψη της άθλιας ζωής. Όμως ένα βράδυ στην είσοδο του σπιτιού της θα βρει τον πατέρα της να την περιμένει...

Η ζωή της ηρωίδας σηματοδοτείται από το παιδικό τραύμα της εγκατάλειψης από την μητέρα, αλλά και την απουσία της αγάπης. Αναζητά απεγνωσμένα την απόδραση από την "φυλακή" της ζωής, αποζητά μάταια την αγάπη. Η έντονη και χωρίς όρια σεξουαλικότητά της δεν αποτελεί έκφραση συναισθημάτων, ούτε και απέλπιδα αναζήτηση της ηδονής: είναι κυρίως μια βαθιά υπαρξιακή της ανάγκη, μία απόπειρα να επουλωθεί το παιδικό τραύμα.

Δ.Μ.

Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 11:00

Σάββατο / Sabado

της Juan Villegas (Αργεντινή, 2001)

Ο αφηγηματικός χρόνος της ταινίας διαρκεί λίγες ώρες: συγκεκριμένα από το Σάββατο απόγευμα μέχρι το πρωί της επόμενης μέρας, της Κυριακής. Τα κεντρικά πρόσωπα της ταινίας είναι τρία νεαρά ζευγάρια -και το θέμα της δραματικής πλοκής οι μεταξύ τους σχέσεις και οι διασταυρούμενες διαδρομές τους. Ένα κορίτσι που έχει αποφασίσει ότι θέλει να είναι μόνη, ο φίλος της που δεν ξέρει πως να την αντιμετωπίσει, ένας διάσημος ηθοποιός ο οποίος δεν μπορεί να σταθεί σ' ένα μέρος, μια νεαρή κοπέλα που υποκρίνεται ότι διασκεδάζει, ενώ βαριέται αφόρτητα και τέλος ένα ζευγάρι βυθισμένο στην κοινή του πλήξη. Μοναξιά, ανία, αμχανία, δυσαρέσκεια, είναι τα συναισθήματα που κυριαρχούν στον σύμπαν της ταινίας. Μελαγχολική κωμωδία για την αθέατη (και συχνά δυσάρεστη) όψη των ανθρωπίνων σχέσεων, η ταινία δεν κρύβει τις αναφορές της στο Γάλλο σκηνοθέτη Eric Rohmer. Όχι μόνο για την εμμονή της σκηνοθεσίας στους διάλογους (οι οποίοι κινηματογραφούνται με πλάνο μεγάλης διάρκειας) αλλά και για την κεντρική θέση που κατέχει στη δραματική πλοκή η σύμπτωση και το τυχαίο (επιτρέποντας έτσι στα πρόσωπα να συναντηθούν και να συνομιλήσουν). Αποκαλύπτεται έτσι -μέσα από την συνειδητή έκθεση του ορατού και του καθημερινού-, το αθέατο των σχέσεων, δηλαδή ο κρυφός συναισθηματικός κόσμος των προσώπων. Καθώς οι ερωτικές προτιμήσεις των προσώπων αλλάζουν στην διάρκεια της αφήγησης, σιγά-σιγά αντιλαμβανόμαστε ότι η ρευστότητα των σχέσεων είναι προϊόν μιας υπόγειας δυσαρέσκειας. Αυτήν την δυσαρέσκεια θέτει, σε δημόσια θέα, η ταινία.



Δ.Μ.

Σάββατο 17 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 13:00

PHOTOTECH
ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ - ΚΑΒΑΛΑ



smile!

έγχρωμες φωτογραφίες σε

30'

Πάροδος Αμύντα 1, 56431 Ηλιούπολη, Θεσσαλονίκη
Τηλ. 031.600308, Fax. 031.604307, e-mail: phototech@phototech.gr, www.phototech.gr

Martin Rejtman

σκηνοθέτης της ταινίας *Σίλβια Πριέτο*

[...] Δεν γύρισα την ταινία για να πω κάτι. Αν είχα κάτι να πω, θα το έλεγα απλώς στον Τύπο. Ήθελα περισσότερο να διηγηθώ μια ιστορία. Δεν είμαι εγώ αυτός που θα πει κάτι, αλλά η ιστορία. Στ' αλήθεια, δεν έχω ένα μήνυμα να μεταδώσω στον κόσμο. Δεν είμαι κήρυκας ή πολιτικός. Είμαι απλώς κάποιος που προσπαθεί να δώσει νόημα στους χαρακτήρες και τις ιστορίες που φτιάχνει.



[...] Ξεκίνησα να γυρίζω το *Σίλβια Πριέτο* πριν το 1998. Μου πήρε δυόμισι χρόνια. Είναι ένα φιλμ πολύ χαμηλού προϋπολογισμού και παρ' όλα αυτά μου πήρε πολύ καιρό να το ολοκληρώσω. Έπρεπε να σταματήσω πολλές φορές για να βρω τα χρήματα. Πέρα απ' αυτό, όμως, είμαι και λογοτέχνης, οπότε αφιερώνω πολύ χρόνο και σ' αυτήν την ιδιότητα μου. Είχα και κάποια οικογενειακά προβλήματα που με κράτησαν μακριά από τα γυρίσματα κι έτσι η παραγωγή καθυστέρησε. Αλλά, ούτως ή άλλως, η διαδικασία ολοκλήρωσης μιας ταινίας είναι μακρά.

[...] Είμαι πρώτα σκηνοθέτης και μετά συγγραφέας. Νομίζω ότι στράφηκα στη λογοτεχνία γιατί έγραφα σενάρια που δεν μπορούσα να τα κάνω ταινίες, γιατί ο κινηματογράφος είναι κάτι πολύ χρονοβόρο. Κατά κάποιο τρόπο, ο κινηματογράφος μέσα μου επηρέασε πιο πολύ τη λογοτεχνία απ' ό,τι η λογοτεχνία τον κινηματογράφο. Αν και, βέβαια, ο κόσμος των ταινιών και των διηγημάτων μου είναι ακριβώς ο ίδιος. Είναι η ίδια ατμόσφαιρα, οι ίδιοι χαρακτήρες.

[...] Αυτό που ονομάζουμε *Νέος Αργεντινός Κινηματογράφος* είναι η μοναδική ελπίδα για το μέλλον του κινηματογράφου της χώρας μου. Αυτή η νέα γενιά είναι που θα φτιάξει τον εθνικό κινηματογράφο της Αργεντινής. Πάντως, είναι ακόμη ένα πολύ καινούριο φαινόμενο: οι περισσότεροι από μας έχουν κάνει μόνο μία ή δύο ταινίες. Γι' αυτό και νομίζω ότι είναι λίγο νωρίς να διαπιστώσουμε κοινά χαρακτηριστικά αυτής της νέας γενιάς σκηνοθετών. Αλλά, αυτό που βλέπω είναι ότι, σε αντίθεση με τις προηγούμενες γενιές Αργεντινών σκηνοθετών, οι νέοι δημιουργοί είναι πιο προσγειωμένοι, πιο άμεσοι, λιγότερο υποκριτές. Αφήνουν τις ταινίες να μιλήσουν μόνες τους κι αυτό είναι μια μεγάλη αλλαγή. Οι ταινίες τους είναι «ωμές». Σίγουρα, κάποιες ταινίες έχουν πιο κοινωνικές κατευθύνσεις, ενώ άλλες είναι πιο αφαιρετικές. Όλες, όμως, έχουν κάτι κοινό: αυτήν την «ωμότητα».

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Though some laid-back people continue to be merry, high on the free espresso and wine, there's been a noticeable increase in seriousness among "professionals". Worries over distribution, critiques, prizes and politics (of all shapes and sizes) - are making some festival-goers sprout gray hairs these days. A little humor is recommended.

Ice-breaker

There is a large number of depressing films in any self-respecting festival. Though "The Piano Teacher" (shown earlier in the week) is as bleak as it gets, blue too is German "The Days Between". In that film gray is the color and underwater is the feel, as actor Kostas Krommidas put it. The film's producers were on hand yesterday to talk about first-time director Maria Speth's project. Speth was concerned with the epidemic of meaningless communication. Producers Brigit Mulders and Klaus Salge supported her vision, even if the film's length would mean a harder sell. While yesterday in Filippos Tsitos' Berlin party, "Sweet Home", a character faces deportation after switching to acting, Speth experienced this dilemma in real life. A real Japanese actor, who was registered as a chef, faced problems when asked to act in the film.

Drunk Silly

One of the Balkan's most fertile spots for cinema these days is Slovenia. When asked to explain this phenomenon, "Bread and Milk" director Jan Cvitkovic said: "Maybe all of the good films that the industry didn't produce for the last 30 years are finally coming out." His competition film was shot in his hometown and inspired by a moment in a pub. Once, at 2 or 3am, he saw a staggering family man drop a plastic bag full of bread and milk on the floor. The look on his face was utterly tragic. That expression led Cvitkovic to return to the town he'd left at 15 - despite the fact that he was a "wanted man" (due to old bills). The police matter was resolved over a beer and the entire community became involved in the filmmaking. While the Slovenian Film Fund hassled him because they'd expected a shorter film, entry into the Venice Festival set things straight. As for future projects, they include hanging out on a beach.

Black Humor

When a quarter of his fellow Albanians fled the country for greener, foreign pastures in the last few years, director Fatmir Koci had to make a film about it. Though his competition film "Tirana Year Zero" has not been embraced by the general public (apart from young people), he asks all the tough questions. Koci finds it absurd that the major source of information about foreign utopias is television. "I'd ask friends why there were leaving," he notes, "and there would be no answer." His next film will be an anti-war comedy. "Tirana Year Zero" plays at 8.30pm.

Patriot Games

Following on the Balkan vein is Belgrade director Srdan Golubovic's gripping "Absolute Hundred." It is a film not about vodka, but about two brothers - a shooting champion and his war-scarred brother. Though Golubovic hopes that one day his country will overflow with films that do not feature violence and brutality, this is the past decade's reality he feels obliged to represent. The main moral choice in such an environment is to: 1) wait till things improve 2) fight. The money for this loaded drama came from commercial and music video work. The film has already sold 160,000 tickets in Yugoslavia. It screens at 3.30pm.



Jan Cvitkovic



Rakhsan Bani-Etemad



Tomaz Thomson

Trick or Treat?

Director Kenny Glenaan, a father of a five-month old baby, isn't ashamed to say he'd like to make the world a better place. It's a complicated aim, but he feels "in good company". Sometimes, as his eerily prophetic competition film "Gas Attack" proved, a few toes must be stepped on in the process. In the film, inspired by various acts of state-run and individual terrorism (over a year before the World Trade Center), asylum seekers suffer anthrax attack. The film could have been set in any city, the director said, as all are subject to the same vulnerabilities. He got into trouble with local authorities due to the sensitive issues of foreigners living there. Asylum seekers are a major social and economic "commodity" for the Glasgow District Council, Glenaan said,

noting that the state is paid a sum for giving them shelter (in the worst part of town). There were fears that Glenaan's work would stir up trouble. The film's preoccupation with the city's ample surveillance cameras was also a touchy issue. Ultimately the film had a positive ripple affect locally. It plays at 8pm and 11pm.

Animal Crackers

Tomasz Thomson aimed for simplicity in his "Silent Storm". He wanted a "clear, simple form" in the script and production - even if he only had a month to film. The story is about a young woman who slips into lethargy, while hearing the cries of zoo animals next door. Her life slows down, while new doors gradually open. The director begins with "monotonous" music, but it gradually peaks. Colors too were kept muted, in an effort to keep the picture "clean".

Humorless Culture?

A sense of gravity permeated three of the Greek films (about Culture with a capital "C") unveiled yesterday. Serious, nationalistic speeches by somber authors preceded each press conference. First came a documentary by lauded director Stelios Haralambopoulos about one of Greece's most important poets called "Log Books: George Seferis". Haralambopoulos, who's always been a fan of Seferis, noted that funding became available for the film during the "Year of Seferis". Next, well-respected director Vangelis Serdaris spoke of his impressively-mounted period piece "The Seventh Sun of Love". In it a poor peasant girl undergoes countless humiliations and rape, before the final catharsis. Set in 1922, the film was lauded for addressing the pivotal moment of the Greek army defeat in Asia Minor and for featuring Mikis Theodorakis' music. Finally reverence permeated the press conference of established director Lakis Papastathis' "The Only Journey of His Life". Papastathis wore more grins than the others, but also used praising tones to speak of writer Georgios Vizyenos, the subject of his film. He spoke of shooting in Turkey and Greece and about casting a little girl to play young Vizyenos. The writer,

Papastathis explained, was dressed as a girl by his mother in order not to be seized by Ottoman forces. His clothing was also an expression for his mother's mourning over a daughter she unintentionally killed.

Laughing at Tragedy

By contrast, director Jan Hrebejk, in the New Horizons' 3X3 section, made audiences laugh at a deeply tragic moment in Czech history. His 1999 film "Divided We Fall" features a couple that hides a Jewish man in their home during the Second World War. Somehow the director makes us laugh when things are darkest - capturing the nervous, tense feeling and abundant pretending of those times.

The Last Word

Don't forget, tomorrow at 8.30pm is the closing ceremony, followed by criminally funny "Lucky Break" by Peter Cattaneo ("Full Monty"). Yesterday actress Angela Molina arrived for the premiere of Greek island story "Anna's Summer" (tonight, 8pm), directed by Jeanine Meerapfel. Molina's press conference is at 12.30 today. Of no joking matter is the fact that festival attendance is up 30 percent this year.

Quote/unquote:

"The good thing about non-actors is that they break all the rules and don't know they're doing it." - Kenny Glenaan, director of "Gas Attack"
"I didn't make a film about the plot, but about the narrative." - Director Lakis Papastathis, about "The Only Journey of His Life"

Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 101 ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

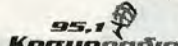
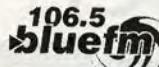
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΣΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΙΛΑΜΠΑΣ,
ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΠΟΥΡΝΑΡΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΗΤΑΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ



ΑΓΟΥΣ & ΤΕΧΝΗΣ